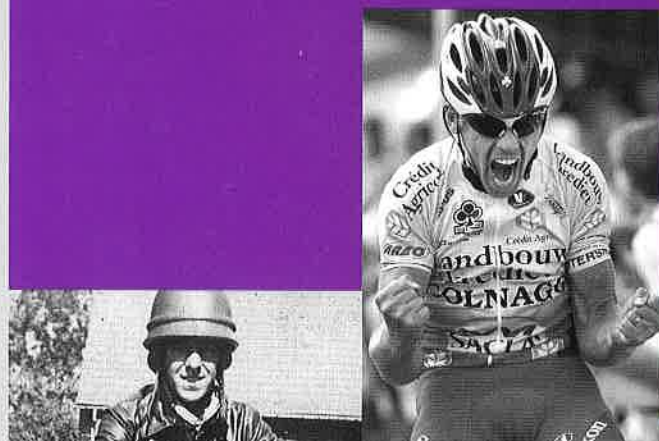

sport revue

De sporthistorie van Belsele, Nieuwkerken, Sinaai en Sint-Niklaas
Nr. 9 - december 2004

IN DIT NUMMER VAN SPORTREVUE

- Inhoud-redactie: abonnementsvoorwaarden	p. 377
- Atletiek. Deel 4: tot 1980 Steve Wante	p. 378
- VK White Boys speelt in eigen accommodatie Etienne De Meester	p. 383
- "Les Gens Sans Peur", de Koninklijke Handbooggilde met standing Alfons Smet	p. 386
- Tom Steels, viermaal Belgisch kampioen wielrennen bij de profs Daniël Grumiau	p. 390
- Motorcrosser van formaat, Ghisleen Calle Steve Wante	p. 394
- Twee verdwenen Sint-Niklase bijartclubs: "Op is op" en "t Landhuis" Etienne De Meester	p. 396
- Wase Zwemkring telde heel wat kampioenen "reddend zwemmen" André Van Landeghem	p. 398
- Ritmica telt in 2005 veertig lentes Werner Van Lomberghen	p. 400
- Autosport: Robert Verstraeten, lid van "Autostal Catrien" in Formule V met zelfgemaakte racewagen Etienne De Meester	p. 404
- Koninklijke Kruisboogmaatschappij "De vergulde Spoor" Alfons Smet	p. 405
- De Linievissers hengelen nog steeds in het "stiltegebied" te Sinaai Etienne De Meester	p. 408
- Sportraden Belsele, Nieuwkerken en Sinaai vòòr de fusie Etienne De Meester	p. 409
- Vijf Puiveldse broers Van Landeghem actief als wielrenner Alfons Smet	p. 411
- Snooker, een rage vanaf de jaren '80 Steve Wante	p. 413
- S.K. Sinaai en Sparta Duizend Appels actief in het KVS Etienne De Meester	p. 415
- De Diavolo's, wereldklasse op de koord Steve Wante	p. 416
- Walter Cornet, de gevreesde doelschutter Steve Wante	p. 419
- Reacties	p. 420

REDACTIE

Redactie

Vaste medewerkers: Etienne De Meester, Daniël Grumiau, Johan Heirbaut, Alfons Smet, Luc Van Royen, Steve Wante. Eindredactie: André Van Landeghem.

Redactieadres

Stedelijke sportdienst, stadhuis, 9100 Sint-Niklaas. Tel.: 03.760.91.71.
Fax.: 03.766.08.82. - E-mail: sport@sint-niklaas.be

Abonnementsvoorwaarden

De abonnementsprijs voor de twee nummers van jaargang 2005 bedraagt 6 EUR.
Je kan storten op rekeningnummer 068-2095520-56 van de Stedelijke Sportraad, stadhuis,
9100 Sint-Niklaas met de vermelding "Sportrevue 2005".
De nummers verschijnen omstreeks juni en december.

Losse verkoop

Losse nummers zijn te koop - zolang de voorraad strekt - aan de prijs van 4 EUR per stuk.

ATLETIEK. DEEL 4: TOT 1980

Steve WANTE

In 1967 nam Marcel Peersman ontslag als bestuurslid en trainer van AC Waasland (ACW). Hij werd opgevolgd door Marcel Van Gavere ('den Breef'). Deze zou zich vooral bezighouden met de afstandslopers, wat hem nadien de naam "vader van de crossers" opleverde.

Op 19 februari werden de nationale kampioenen Romain Roels, Ingrid D'Hooghe, Hilde Stevens, Gerda Van Eynde, Rita Van Rumst en Jozef Moerloos op het stadhuis bedacht met een herinneringsmedaille, mede ter gelegenheid van het 30-jarig bestaan van de club.

Tijdens het winterseizoen waren het de crossers uit Stekene, Belsele en Vrasene die van zich lieten spreken. Freddy Van der Cruyssen bleef heer en meester en ook Willy Van Hove deed het goed.

In mei won ACW bij het Duitse Herdorf, nadat het ook Breda op eigen bodem verslagen had.

Bertrand De Decker maakte een topseizoen door. Hij werd Belgisch kampioen in bol- en discuswerpen en bracht in deze laatste discipline het Belgisch record op 51,70 m. Samen met Romain Roels, België's beste op de 200 m

bij de scholieren, maakte hij deel uit van de nationale ploeg, die het in verschillende meetings opnam tegen Nederland, Zwitserland, Spanje en Portugal. Telkens waren er ereplaatsen voor Bertrand.

Andere nationale medailles waren er dat jaar ook voor Dirk Deyaert (goud in discuswerpen junioren), Gaspard Van Haver (zilver in polsstokspringen 2de categorie), Richard Van Vlierberghe (zilver in polsstokspringen junioren), Jef Moerloos (brons kogelstoten 2de categorie), Ingrid D'Hooghe (zilver 200 m scholieren), Hilde Stevens (zilver hoogspringen), Rita Moorthamer (brons hoogspringen) en Marie-Claire Zaman (80m horden). De dames-scholieren wonnen de wisselbeker "Petrol Hahn" en Hilda Stevens werd samen met Ingrid D'Hooghe geselecteerd voor de interland België - Nederland voor junioren.

Er sneuvelden in '67 ook verschillende clubrecords. De meest opmerkelijke waren die van Walter Peckstadt, die met een wip over 1,85m het 22 jaar-oude record van 'Lou' Van Vlierberghe brak en van Romain Roels met tijden van 10"6 en 21"6 op respectievelijk de 100 en de 200 m.

Magda Present

Ingrid D'Hooghe

In **1968** kwam Dirk Maes het bestuur ver-voegen als afgevaardigde van de nieuwe onderafdeling Beveren, terwijl Hubert De Rijcke ontslag nam als schatbewaarder.

Marc De Maesschalck en Arnold Joos boekten overwinningen tijdens het crosseizoen. Tijdens de zomercompetitie was Romain Roels één van de uitblinkers met onder andere een nieuwe Belgische besttijd op de 200 m bij de junioren, nl. 21"50. Richard Van Vlierberghe overschreed voor het eerst 4 m met de polsstok en Guido Kerkhofs bracht het clubrecord hinkstapspringen op 13,61 m. Opnieuw werd Bertrand De Decker nationaal kampioen. Op de jaarlijkse grote meeting te Sint-Niklaas vestigde hij Belgische records in kogelstoten en discuswerpen. Er waren veel journalisten komen opdagen, omdat men inderdaad een record verwachtte. Bij het discuswerpen hadden zij zich uiterst nieuwsgierig opgesteld midden op het terrein, dichtbij 51,70 m – punt van het bestaande record. Ze wilden nauwkeurig kunnen zien waar de schijf zou landen. Grote consternatie toen Bertrand de discus op 54,38 m liet neerkomen, temidden de uiteenstuivende reporters...

Tijdens de Belgische jeugdkampioenschappen zetten de ACW-meisjes het Heizelstadion op stelten. Ze behaalden er maar liefst zesmaal goud! Daarvoor zorgden Ingrid D'Hooghe, Hilde Stevens, Marleen Van Aerde, Rita Van Rumst en de aflossingsploeg 4 x 100 m (Stevens – Van Wijnsberghe – D'Hooghe – Magda Present). Zilver was er voor Gaby Bogaert en de cadettenformatie 4 x 80 m (Van Aerde – Van Gavere – Kerkhofs –

Bogaert) en brons voor Lucie Hilgert en Hilda Stevens. De beker "Petrol Hahn" ging weerom naar de scholierenploeg van Waasland.

Ingrid D'Hooghe brak in 1968 twee Belgische records: verspringen scholieren en driekamp. Bij de heren-junioren veroverden Walter Peckstadt (hoogspringen) en Richard Van Vlierberghe (polsstokspringen) de zilveren medaille. Kamper Paul Lutz won tweemaal zilver bij de cadetten en Jef Moerloos werd voor de 8ste maal nationaal kampioen kogelstoten bij de politie.

Door de groei van de onderafdeling Beveren steeg het ledenaantal tussen '68 en '69 van 116 naar 217. Het jaar **1969** zelf leverde weer heel wat Belgisch eremetaal. We overlopen: zilver voor topspurter Romain Roels op de 100 en de 200m, zilver en brons voor Bertrand De Decker voor respectievelijk kogelstoten en discuswerpen en brons voor Danny Cockelbergh in het verspringen. In 2de categorie was er goud voor Richard Van Vlierberghe in het polsstokspringen en brons voor Jef Moerloos in het kogelstoten. Bij de dames veroverde Ingrid D'Hooghe brons op de 100 m en het verspringen. Bij de jeugd was er goud voor Hilde Stevens, Magda Present en de 4 x 100 m – ploegen junioren en scholieren. Zilver ging naar Ingrid D'Hooghe (tweemaal), Hilda Stevens en Andrea De Schepper. Olga Kockelberg haalde tweemaal brons en Paul Lutz redde met zijn bronzen plak de eer van de mannelijke jeugd. Naast haar ereplaatsen op de Belgische kampioenschappen lukte Ingrid D'Hooghe nog

Bertrand De Decker in 1965,
gelukgewenst door oudkampioen kogelstoten René Van de Voorde

enkele opmerkelijke prestaties. Zij maakte deel uit van de 4 x 100 m-estafetteploeg die in Blankenberge het nationaal record brak. In de interland België- Zuid-Nederland won zij het verspringen en samen met clubgenotes Hilde Stevens, Magda Present en Marleen Van Aerde won zij de 4 x 100 m op de meeting België-Nederland. Nooit eerder was dergelijke estafette samengesteld uit atleten van dezelfde club. Ingrid moest wel haar één-jaar-oude nationale record verspringen afgeven aan Marleen Van Aerde, op dat moment "nog maar" cadet. Magda Present vestigde met een tijd van 12"3 een nieuw Belgisch record op de 100 m bij de scholieren. De damesploeg promoveerde naar 2de nationale afdeling. Er sneuvelden dat jaar ook zeven club-records.

Dames naar eerste klasse

Op 25 april 1970 werd op het domein van de Rijksuniversiteit van Gent de eerste kunststofloopbaan in België ingehuldigd met een internationale meeting. Bertrand De Decker verpulverde er zijn eigen nationale record. Hij bracht het van 17,26 m naar 17,80 m, wat ruim 34 jaar later nog steeds het clubrecord is. Slechts met zijn allerlaatste worp van 17,89 m kon de Duitser Gloeckler Bertrand van de zege houden. Romain Roels versloeg op de 100m wel het hele internationale gezelschap.

De Belgische atletiekkampioenschappen stonden in het teken van het duel op de 100 m tussen twee atleten met een bijna gelijkkluidende naam: Poels versus Roels. In de finale gebeurde het drama. Het Nieuwsblad schreef daarover: *"De opwinding bereikte een hoogtepunt wanneer Paul Poels duidelijk te vroeg van start ging (...), zonder dat de starter en de bijstarter, beiden in geen beste dag, daar graten in vonden. Onder het gejoel van het publiek snelde Poels naar een gemakkelijke zege."* De Waaslander kon de achterstand niet meer goedmaken en eindigde op 1 m.

Bertrand De Decker haalde opnieuw het hoogste schavot, namelijk in het kogelstoten en bij de jongens-cadetten won Rudy Verhulst de titel op de 800 m.

De dames-juniores deden het uitstekend. Nationaal goud was er voor Ingrid D'Hooghe (verspringen), Rita Van Rumst (speerwerpen) en de estafetteploeg 4 x 100 m. Magda Present pakte tweemaal zilver (100 en 200 m) en Olga Kockelberg zilver (400 m horden) en brons (kogel). De damesploeg van AC Waasland won de interclubkampioenschappen en promoveerde naar de allerhoogste klasse!

In het voorjaar van 1971 werd de meisjes-scholierenploeg van ACW Belgisch kampi-

oen.

Tijdens de driekamp Breda – Rozendaal – AC Waasland, op het terrein van Breda, evenaarde Romain Roels met een tijd van 10"4 het nationale record op de 100 m.

Na een verblijf van precies 10 jaar in 2de afdeling promoveerde de herenafdeling voor het eerst in het 34-jarig bestaan naar de hoogste klasse. De damesploeg die reeds op dit niveau vertoefde, werd 2de op het interclubkampioenschap. Marleen Van Aerde bracht daar met een sprong van 5,93 m het Belgische juniorenrecord op haar naam.

Het Belgische kampioenschap leverde voor Bertrand De Decker zijn laatste gouden medaille op in het kogelstoten. Als discuswerper was hij goed voor het zilver. Andere ACW-ers vielen ook in de prijzen, met name goud voor Marleen Van Aerde (verspringen alle categorieën), Marina Van Overloop (kogel cadetten), Magda Present (200 m junioren) en de dames-juniorenploeg 4 x 100 m, brons voor Danny Cockelbergh (verspringen).

Bertrand De Decker haalde ook in 1972 het nationale erepodium met zilver in kogel en discus. Brons ging naar scholier Els Bauwens (200m en hoogspringen), Eli Van Vlierberghe (polsstok) en de onverslijtbare Jef Moerloos (kogel).Tijdens de interland België-Duitsland –Nederland evenaart Romain Roels voor de tweede maal het Belgisch record op de 100 m.

Magda Present ontpopte zich als rijzende ster. Ze verpulverde letterlijk de clubrecords op 100, 200 en 400 m en behoorde tot de allerbesten van het land.

In 1973 stichtten André Roets en Willy Van Hove de nieuwe onderafdeling "Belsi". Atleten uit de regio Belsele en Sinaai zouden daar naartoe worden aangetrokken en vooral gericht op afstands- en crosslopen.

Met 47"2 op de 400 m liep Romain Roels één van de snelste tijden ooit door een Belg gelukt. Scholier Ria Van Landeghem troonde op de 400, 800 en 1500 m hoog boven alle andere clubgenoten. Chris Staut haalde als enige van AC Waasland nationaal goud op de 100 en de 200 m horden bij de dames-juniores. Heel wat zilveren medailles waren er wel: voor Magda Present (100 en 200 m), Eli Van Vlierberghe (polsstokspringen), Franky Heyndrickx (hinkstapspringen junioren), Yvan Naessens (3000 m scholieren) evenals voor de onverwoestbare Bertrand De Decker (kogelstoten), die er nog een bronzen plak voor het discuswerpen aan toevoegde.

Internationale ontmoetingen gaven ook enkele opmerkelijke successen. Eli Van Vlierberghe won het polsstokspringen in de meeting België B-Zuid-Nederland. Magda

Present won de 100 m tegen Spanje te Barcelona en dezelfde prestatie lukte haar te Sittard tegen Nederland en Frankrijk.

Een nieuwe voorzitter

Op 21 december 1973 nam Hugo De Potter het voorzitterschap over van Paul De Vidts, die volksvertegenwoordiger werd. Hugo zou voorzitter blijven tot aan zijn overlijden in 2001.

Op de nationale kampioenschappen van **1974** veroverden Michel Roels, Hedwig Naessens, Alex Laureys en Jean-Pierre 'Jempi' Wilssens zilver op de 4 x 800 m scholieren. Chris Quasten sprong met de polsstok over de voor een cadet uitzonderlijke hoogte van 3,75 m naar een Belgische titel. Ook Chris Staut haalde goud op de 200 m horden dames – juniorens, naast het zilver op de 100 m. Medailles waren er dat jaar ook voor Magda Present, Eli Van Vlierberghe, Luc Wauters, Yvan Naessens en Bertrand De Decker.

1975 werd een bijzonder jaar. Nadat hij eerst reeds Belgisch kampioen was geworden op de 1500 m en daarmee het 12-jaar oude record van Gilbert Gijselincx met bijna 4 seconden had verbeterd, won junior Yvan Naessens in Athene de 3000 m en werd Europees kampioen! De tot dan toe grootste prestatie uit de clubgeschiedenis. 'Ouwe getrouwe' Jef Moerloos oogstte een

opmerkelijk resultaat dankzij enkele jaren wintertraining: hij verbeterde op 40-jarige leeftijd zijn persoonlijk record kogelstoren en bracht dit op 14,82 m.

De damesploeg hield stand in eerste afdeling. Belgisch zilver ging naar Dorothy Hermans (hoogspringen), Eli Van Vlierberghe (polsstokspringen), brons naar Bertrand De Decker (kogel en schijf) en naar de scholieren Herman Thijs (200 m), Michel Roels (400 m) en Chris Quasten (polsstokspringen).

Tijdens het crosseizoen van **1976** waren de scholieren Patrick De Wilde en Patrick Vervaert samen met junior Yvan Naessens toonaangevend. Bij de dames was het Vera De Tender die de overwinningen boekte. Samen met Irene Van Mieghem en Myriam Verlaeckt won zij vele clubklasseringen.

De oogst aan medailles op de nationale atletiekkampioenschappen was indrukwekkend: goud voor Magda Present (200 en 400 m), Eli Van Vlierberghe (polsstokspringen) en Chris Quasten (polsstokspringen scholieren); zilver voor de damesploeg 4 x 400 m; brons voor Jean Van Damme (verspringen), Bertrand De Decker (kogel en schijf), Chris Staut (400 m horden) en voor haar jongere zus Hilde (verspringen cadetten).

Een tragisch voorval zette echter een domper op al deze successen. Romain Roels, één van de allerbeste atleten die AC Waasland ooit had gehad, stierf kort na een medische ingreep...

Hoogspringster Chris Soetewey met haar echtgenoot Eli Van Vlierberghe

Chris Staut

In **1977** stak Vicky Pauwels als 16-jarige hoogspringer voor het eerst zijn neus aan het venster. Ondanks zijn beperkte gestalte wipte hij over 1,93 m, een nieuw clubrecord. Later zou hij dit record nog negen keer verbeteren om het in 1981 op 2,10 m te brengen. Dit record houdt tot op heden nog steeds stand. Tijdens de nationale kampioenschappen klonnen Chris Staut (400 m horden) en Rita De Cauwer (hoogspringen) op het hoogste schavotje. Eli Van Vlierberghe en junior Peter Van Gavere werden beiden polsstokkampioenen. Eli verbeterde dat jaar tweemaal het Belgische record en tilde het met 5,05 m en 5,10 m boven de magische grens van 5 meter. De verdere oogst aan medailles werd verdeeld onder Magda Present (tweemaal zilver), de damesploeg 4 x 400m, Willy Laureys, scholier Erwin Naessens en monument Bertrand De Decker (tweemaal), allen brons.

Aderlating

1978. De damesploeg die het behoud in eerste afdeling moest waarmaken, had het heel moeilijk. Twee van de hoofd pionnen konden niet deelnemen: Magda Present, pas bevallen, en Olga Kockelberg, hoog zwanger. Het was Chris Staut die de meubelen redde. In de laatste proef, de 4 x 400 m kon ze een fel bevochten overwinning afdwingen en het verblijf in de hoogste afdeling verzekeren. De pas aangesloten hoogspringster en nieuwe bruid van Eli Van Vlierberghe, Chris Soetewey, verpulverde het clubrecord hoogspringen en bracht het op 1,87 m. Op het einde van het jaar gaf de onderafde-

ling Beveren te kennen dat zij een eigen koers wou varen onder de naam "Volharding". AC Waasland verloor daardoor heel wat vedetten.

Tijdens het crosseizoen van **1979** liet het wegvallen van afdeling Beveren zich reeds duidelijk voelen. Enkel scholier Patrick De Meulenaer wist een zilveren nationale medaille te behalen.

Op de zomerkampioenschappen greep Jean Van Damme zilver en Bertrand De Decker brons (discus). Frans Hendrickx werd de nieuwe kampioen hinkstapspringen 2de categorie en Vicky Pauwels eindigde 3de in het hoogspringen. Bij de cadetten werd Marc Rossaert twee maal 2de (300 m horden en verspringen) en Stefaan Van Bellingen werd eveneens 2de in het polsstokspringen.

In het najaar zorgde afdeling Belsi voor een primeur door op 23 november te Sinaai de eerste internationale damescross te organiseren, erkend door de Internationale Atletiekfederatie. André Roets en zijn medewerkers kregen het voor mekaar dat landen zoals Frankrijk, Ierland, Nederland en België in ploegverband aantraden (zie *Sportrevue nr. 2*).

In het Wintercriterium van **1980** te Düsseldorf – het Belgische Indoor Kampioenschap op verplaatsing – behaalde polsstokspringer Eli Van Vlierberghe een 3de plaats.

Op de interclubkampioenschappen konden zowel de dames- als de herenploeg van ACW de degradatie niet vermijden. Een letterlijk "hoogtepunt" kwam er wel met de sprong van Chris Soetewey over 1,89 m en haar selectie voor de Olympische Spelen in Moskou. Haar broer Peter leverde "hoogstaande" duels met Vicky Pauwels, waarbij beiden dat jaar over 2,09 m gingen.

Resultaten op de Belgische kampioenschappen: goud voor Chris Soetewey, brons voor Chris Staut, Eli Van Vlierberghe en Bertrand De Decker (tweemaal).

Op zondag 24 augustus zorgde ACW met "Dwars door de Stationsstraat" voor een stunt. Tijdens de Regenbraderij werden twee estafettekoersen gehouden, één voor de jeugd en één voor de junioren/senioren, beiden ter promotie van de club.

VK WHITE BOYS SPEELT IN EIGEN ACCOMMODATIE

Etienne DE MEESTER

Gestart als liefhebbersploeg

White Boys ontstond uit de vroegere liefhebbersvoetbalploeg Dixieboys, die alleen vriendschappelijk speelde op de terreinen van de vzw Puitvoet (scoutsterreinen) te Sint-Niklaas. In 1964 verhuisden zij hun lokaal van de Damstraat naar de Hertestraat waar ook de Black Boys huisden. Om de twee clubs beter te onderscheiden hebben de toenmalige bestuursleden René Lissens (vz), Jaap Van Langevelde en Achilles Anecour de club herdoopt tot Voetbalclub (VK) White Boys.

Groenwit startte de competitie 1964-65 met een eerste elftal in de Katholieke Sportfederatie Oost-Vlaanderen. Een tweede ploeg trad aan in Walivo of de Beker van Hamme. Na het seizoen 1968-69 promoveerde het eerste elftal o.l.v. trainer Lucien Behiels als kampioen naar de ere-afdeling van de K.K.S.F. van Oost-Vlaanderen. Zij bleven daar tot 1974 toen er moest beslist worden of de club zou overstappen van de Oost-Vlaamse naar de Antwerpse sectie van de Katholieke Sportfederatie. Onder impuls van het viertal René Reel, André Van Aerde, William Thomaes en Willy Berckmoes werd besloten een nieuwe koers te varen.

Overstap naar de Koninklijke Belgische Voetbalbond (KBVB)

VK White Boys stapte na tien seizoenen over naar de provinciale reeksen van de Koninklijke Belgische Voetbalbond. Met stamnummer 8101 begonnen de Puitvoeters aan de competitie 1974-75 in vierde provinciale. Zij verbleven daar zestien seizoenen en eindigden meestal in de middenmoot van het klassement. Vanaf 1986-87, het jaar waarin het eerste clubblad verscheen, leunden ze dicht aan bij de top. Toen F.C. Gerda in 1987 kampioen speelde, eindigden ze derde, in 1988 tweede na De Klinge en in 1989 vierde.

Op financieel vlak leerde het bestuur in al die jaren op eigen benen te staan, voerde steeds een wijs transfertbeleid en schonk veel aandacht aan de jeugdopleiding. De man die vele jaren een belangrijk deel van de begeleiding van die jeugdspelertjes op zich nam, was ongetwijfeld jeugdsecretaris Lucien De Maere.

Na de competitie 1989-90 mocht White Boys o.l.v. Patrick Beylkens en Rudi Van Raemdonck, als derde in de eindstand, mee overgaan naar derde provinciale. Daar zakte de ploeg geleidelijk weg naar de staart van de rangschikking om uiteindelijk als veertiende te degraderen na het seizoen 1990-91.

De kampioenenploeg 68-69 K.S.F. O-VL.

- staande v.l.n.r. R Lissens (vz.), W. Van den Hende, J. Jörgenson, A. Mervaille, A. Van Aerde, T. Loeman, W. Berckmoes, J. Van Langevelde (pm)

- gehurkt v.l.n.r. A. Van Mele, R. Reel, F. Vercauteren, J. Van Puyvelde, J. Descamps

White Boys kampioen in 94-95 4de provinciale, K.B.V.B.: dolle vreugde na de wedstrijd op Rupelmonde

Begin 1991 nam André Van Aerde, gewezen speler en trainer, het voorzitterschap over van Jozef Duymelinck. In 1993 zorgden de spelers voor eenzelfde scenario als in 1990. Zij stegen als derde in de eindstand via de eindronde, helaas opnieuw gevolgd door een daling in 1994.

Twee titels in de KBVB

Eenentwintig jaar heeft VK White Boys moeten wachten om de eerste titel in de KBVB te kunnen vieren. De 0-1 uitzege tegen O. Rupelmonde op de laatste speeldag van de competitie 1994-95, leverde groenwit o.l.v. Walter Bauwens de titel op.

Met o. a. trainer André Dhanis volgden daarna drie rustige jaren in derde provinciale waarin veel aandacht werd besteed aan de uitbouw van de ploeg met het doel een stap hoger op te realiseren.

Die kwam er in 1999 toen de jongens van Puitvoet tweede eindigden na VK Hamme.

De club was nochtans met weinig ambities gestart met het trainerstrio Walter Bauwens, Ludo Van Riet en Lucien Vereecken. Doch de inbreng van Jean-Marie Engels als sportieve baas wierp, na een slechte seizoenstart, vruchten af. De ploeg kroonde zich, na een opmerkelijke remonte tot vicekampioen. Na de uitzege met 0-2 op het veld van F. C. Elst in de eindronde, was de promotie een feit. Het eerste verblijf in tweede provinciale eindigde na twee moeilijke seizoenen in 2001. White Boys moest even bekomen, maar eindigde het jaar daarop toch verdienstelijk op de vierde plaats. Voor de competitie 2002-2003 deed het

bestuur beroep op Sasha Lopicic als trainer. Na een schitterend seizoen met 21 overwinningen en slechts 2 nederlagen veroverden de boys van voorzitter André Van Aerde de felbegeerde titel met 4 punten voorsprong op Kruibeke.

White Boys klom voor de tweede keer naar tweede provinciale. Daar ontpopte groenwit zich tot de specialist van de puntendingen om uiteindelijk probleemloos het seizoen in 2004 af te sluiten op de zevende plaats.

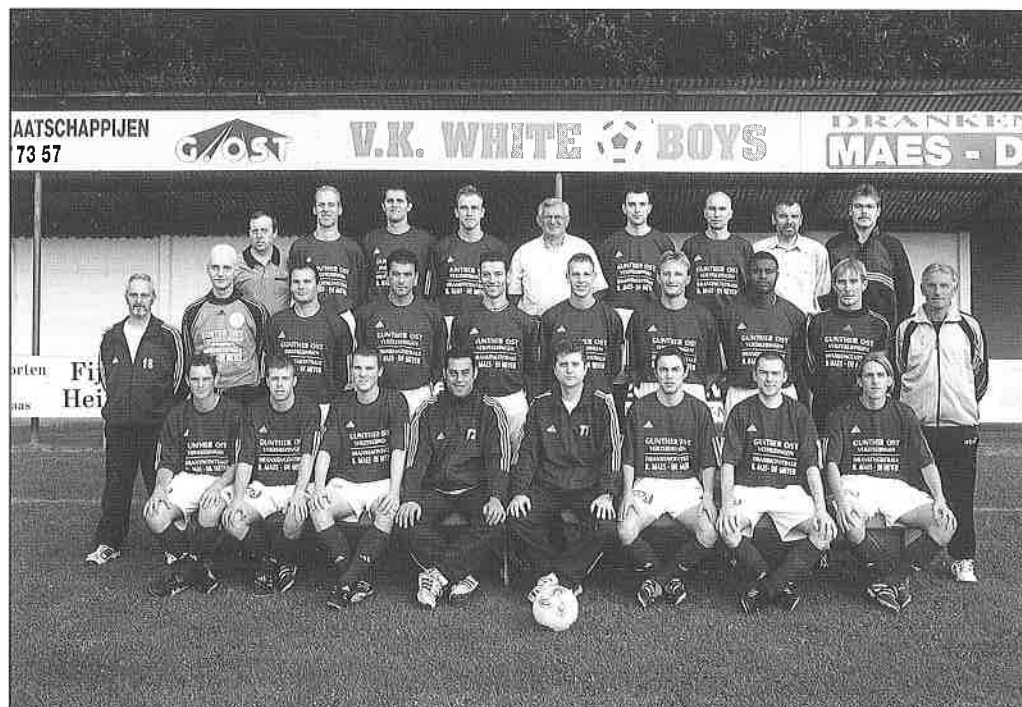
Uitbouw eigen accommodatie

Dankzij een doelbewust financieel beleid is het bestuur van V.K. White Boys erin geslaagd op een tiental jaren een eigen accommodatie te verwerven. De eerste stap, medio 1993, was de aankoop van het hoofdterrein en de bestaande gebouwen.

In 1996 staken ze zelf de handen uit de mouwen bij de noodzakelijke verbouwing en uitbreiding van de kleedkamers en bijhorende lokalen. Onder leiding van secretaris William Thomaes, bijgestaan door o.a. Gunther Ost, Aloïs Van Damme, André Colman en Ronny Meeuws, werd een zeer functioneel gebouw opgetrokken. Vele uren van hun vrije tijd en hun verlof hebben zij daarvoor opgeofferd.

In 2000 kocht het bestuur het tweede terrein (thans trainingsveld) en legde het opnieuw aan. Hoofdzakelijk voor de jeugdwedstrijden kregen zij het derde voetbalveld in bruikleen van de nabijgelegen Euroshop.

De volgende realisatie, de verbouwing en uitbreiding van de kantine en het bestuurslokaal, is gepland voor 2005.

De kampioenenkern in 2002-2003 die de promotie naar II^{de} provinciale veroverde.

- laatste rij v.l.n.r.: R. Maes (sponsor), J. Ysewijn, B. Schoofs, K. Van Ransbeeck, A. Van Aerde (vz), T. Van Royen, R. Stoop, A. Van Damme (pm), G. Ost (ovz en sponsor)

- middenste rij: R. Stroobandt (afgev), W. Kegels, Y. De Saegher, V. Dancu, F. Janssens, K. Piessens, I. Deckmijn, S. Osazee, W. Van den Broeck, L. Vereecken (keeperstrainer)

- eerste rij: J. De Pauw, St. Moernaut, T. Colman, K. Van Goethem (hulptrainer), S. Lopicic (trainer), J. Van Lysebetten, O. Zaman J. De Backere

Voorzitters:

René Lissens (†), Jozef Duymelinck en André Van Aerde (vanaf 1991)

Voor zijn verdiensten als speler, speler-trainer, bestuurslid en voorzitter van V.K. White Boys, alsmede voor zijn rol als voorzitter van het voetbaloverlegcomité in de Sportraad ontving André Van Aerde in 2000 **“De Prijs voor Sportverdienste”** van de stad Sint-Niklaas.

Secretarissen:

Achiel Anecour, Leonard Descamps en William Thomaes (sedert 1974).

Het huidig bestuur in 2004

Hoofdbestuur vzw:

- André van Aerde, voorzitter
- Gunther Ost, ondervoorzitter
- William Thomaes, secretaris
- Aloïs Van Damme, schatbewaarder
- Filip Schelfout, clubkinesist

Dagelijks bestuur:

William Thomaes, Wies Van Damme, Gunther Ost, Luc Van Rumst, Marleen De Bosschere

Jeugdbestuur:

Luc Waterschoot, Walter Bauwens, Marleen De Bosschere, André Colman

“LES GENS SANS PEUR”, de Koninklijke Handbooggilde met standing, werd gesticht, beheerd en bestuurd door de dynastie van de familie De Baer

Alfons SMET

Met deze zeer typische naam werd “Les Gens sans Peur” gesticht in 1864 door de eerste voorzitter Hippoliet De Baer. Het eerste bestuur was samengesteld uit de heren Hippoliet De Baer (hoofdman), Jules Van Cauwenberghe, Louis Bosteels, Constant Dhooge, Fred Van Craenenbroeck en Cornelis Somerlinck. De gilde situeerde zich onder één familie die sinds onheuglijke tijden de Brouwerij De Baer runde. In het archief bevinden zich waardevolle historische documenten van bij de stichting.

“Les Gens Sans Peur” telde in 1866 niet minder dan 87 leden, het was de elite, samen met vooraanstaanden uit nijverheid en middenstandsklasse van Sint-Niklaas.

Op 12 december 1910 werden, onder leiding van voorzitter Armand De Baer en secretaris Louis De Smedt, tijdens de algemene vergadering de standregelen goedgekeurd.

In 1980 behaalden vijf gildeleden met name Robert Van Goethem, Marcel Piessens, Walter en Hugo Cornet en Guido Mertens in ploegverband de titel van kampioen van de 3de sector Waas, Schelde, Durme en Dender te Temse bij de Willem Tellgilde.

Het gildelokaal, dat nog steeds bestaat, is gevestigd aan de Begijnenstraat in Sint-Niklaas. Alhoewel de schuttersbedrijvigheid op staande wip sedert 2001 heeft opgehouden te bestaan door gebrek aan leden en belangstelling is het estaminet nog dagelijks open. Het wordt sedert 1982 uitgebaat door Denise Dhondt en Danny Van Laere, in schuttersmiddens gekend als “Bella”.

Tijdens een toevallig bezoek tijdens een koningsschieting van de gilde, schreef literator Louis-Paul Boon in het lokaal 't Schuttershof over de grote goudkleurige kaders met de opeenvolgende voorzitters De Baer: “Zo te zien moet Sint-Niklaas destijds een stad zonder naar of vrees zijn geweest, met krijgshaftige bevelhebbers, wier martiale portretten met koperen naamplaatjes aan de gelagzaal een stempel van “salle de conseil” geven, die in een gevestigde solide N.V. niet zou misstaan. Het is dit mengsel van autoriteit en gezelligheid dat aan de oude lokalen een sfeer geeft die we vergeefs in de moderne cafés zoeken, veel te koud en vreemd,

De eerste voorzitter, Hippoliet De Baer, geëxposeerd in een grote vergulde kader

commercieel en zonder eigen geest en tradities.”

Die voorzitters waren:

- 1864 - 1901 Hippoliet De Baer-Heyndrickx
- 1901 - 1932 Armand De Baer (broer van Hippoliet)
- 1932 - 1935 Jozef De Baer
- 1935 - 1955 Aimé De Baer
- 1955 - 1989 Armand De Baer – (junior) (eresenator)
- 1990 - 1991 Marcel Van Vlaanderen (dienstdoende voorzitter)
Guy De Baer aanvaardde de titel van erevoorzitter
- 1991 - 1994 René Blommaert (de bakker)
- 1995 -1997 Guy De Baer

De secretarissen:

- 1864 - 1891 Jules Van Cauwenberghe
- 1891 - 1910 Louis De Smedt
- dan volgen Joseph Van Overloop, Walter Oosterlinck, Karel Loir en Marcel Van Vlaanderen.

De grote winnaars van het sectoraal kampioenschap per ploeg, 3de sector Waas- Schelde- Dender, met 35 maatschappijen in 1980: Robert Van Goethem, Marcel Piessens, Walter Cornet, Hugo Cornet en Guido Mertens. In het daaropvolgende nationaal kampioenschap te Heusden in Limburg behaalden zij zilver

De penningmeesters:

- Eduard Vercauteren, Jos De Grave, Walter Oosterlinck en Karel Loir

Feestgedruis

Op 16 september 1889 werd het 25-jarig bestaan evenals het zilveren jubileum van de eerste bestuurders gevierd. Het uitgebreid banket was typerend voor die tijd:

Menu

- Tapiocasoepp
- Kalfsvleesch met kampernoeliën
- Getruffelde vleespastijen
- Gebraden haas
- Rundvleesch met schorseneelen
- Kiekens met salaad
- Schapenbout op zijn Engels
- Pronkgebak
- Fruiten en nagerecht

De jaarlijkse verbroederingschiëting, een voorbeeld van trouw en verbondenheid, tussen de drie grote Wase gilden: Sint-Sebastiaan, Vrede Best en Les Gens sans Peur.

De drievoudige winnaars van de schaal in 1951: v.l.n.r. Jules Van Hecke, Jozef Spiessens, Remi Van Brempt, onder-voorzitter Kon. Nat. Bond, Aimé De Baer, Armand Waterschoot, Leon De Sutter en Gilbert Spiessens

Koning- en Prinsenschiëting 1970.

v.l.n.r. Karel Loir, Henri De Vos, Marcel Piessens, Jules Smet (koning), Jozef Spiessens en Jules Van Steenlandt, met daarbij de twee historische standaarden van de gilde

De feestriders werden vereerd met een lyrisch huldlied, gedicht en gecomponeerd door eigen leden, waarvan de eerste strofe luidde:

*"In gansch de stad, in heel het rond
Stijgt luid een vrolijk vreugdeverklond
Dat klinkt uit elke schuttersmond
Heil, heil, vivat aan Sans Peur
De heldre hemel juicht ook mee
En binnen hier ter Waassche stee
Met jubelzang en zielebee
Juicht elk verheugd en hoogst tevree
Vivat, vivat aan Sans Peur*

Typisch op het jaarlijks feest was ook de culturele inbreng met muziek, zang en sketches. Dit feest duurde vier dagen en begon de derde zondag van september met de konings-schiëting. 's Maandags vanaf 8.30 u. stoetsgewijs op stap om de hoofdman af te halen, gevolgd door het schieten van 9 prijsvogels. Wie ontbrak betaalde een boete van 0,50 fr.

- Om 14 u. groot feestmaal
- om 17 u. schiëting onder de leden
- om 20.30 u. prachtig avondfeest met een muzikaal programma.

Dinsdag om 15 u. prijsschiëting en om 19 u. feestmaal.

Donderdag een plezierreisje naar een "Waasse stede" met schiëting in de namiddag.

Deze festiviteiten werden stipt aangehouden tot het jaar 2000.

In 1946 is er een jaarlijkse verbroederschaal tot stand gekomen tussen de Sint-Niklase gilden Sint-Sebastiaan, Vrede Best en Les Gens sans Peur. De ontwerpers hiervan waren, Albert De Vos, Valère Goedertier en Arthur Rutten.

Op 21 maart 1948 organiseerde de gilde het jaarlijks Nationaal Congres van de Kon. Nat. Bond van Belgische wipschutters met een grote stoet door de stad, een academische zitting op het stadhuis en het congres, besloten met een banket in de zaal "De Nantes" aan de Grote Markt. "Les Gens sans Peur" hebben dit congres een tweede maal ingericht op 4 april 1965.

Op dinsdag 11 augustus 1959 huldigden de leden de zeer verdienstelijke bestuurder Arthur Rutten voor zijn diamanten (60 jaar) schuttersjubileum en zijn 45-jarige bestuursperiode.

Op zondag 9 augustus vierde de gilde op grootse wijze het eeuwfeest (1864-1964) met een optocht met muziekkorpsen, schuttersfolklore, een bloemenhulde aan het monument van de gesneuvelden, de ontvangst op het stadhuis en 's avonds een familiebal. De dinsdag daarop een eeuwfeest-schiëting met aangepaste porseleinen borden als aandenken.

Op 6 mei 1989 werd alweer gejubileerd ter gelegenheid van het 125-jarig bestaan van de gilde.

1899 -1959

Eén van de meest verdienstelijke gildeleden was hofmeester Arthur Rutten, 45 jaar wipbestuurder en bestuurslid. Voor zijn diamanten schuttersjubileum werd hij gehuldigd op 11 augustus 1959; was ook koning in 1929

Armand De Baer tijdens zijn 34-jarige loopbaan als president, tegelijkertijd mecenas en bestuurder van de gilde. Hij overleed op 72-jarige leeftijd op 25 december 1989

De koningen van de gilde vanaf 1976:

- 1976 Maurits Ysewijn
- 1977 en 1979 Guido Mertens
- 1978, 1984, 1987, 1991 en 1992 Walter Cornet
- 1980 Antoine Wymeersch
- 1981 Robert Van Goethem
- 1982 Yvan De Boeverie
- 1983 en 1989 Armand De Baer
- 1985 Wilfried Meersman
- 1986 Philemon Van Driessche
- 1988 Karel Loir
- 1990 Marcel Spiessens
- 1993 en 1995 Leon Van Steenlandt

- 1994 Daniël Laureys
- 1996 en 1999 William Hoof
- 1997 en 2000 Etienne Piessens.

Met dank voor de informatie aan Guido Mertens, Marcel Van Vlaanderen, Gilbert Spiessens en Danny Van Laere.

Groepsfoto na de academische zitting op het stadhuis ter gelegenheid van het 125-jarig jubileum op 6 mei 1989. Vooraan v.l.n.r. gemeenteraadslid Lucien Bats, René Blommaert, Marcel Van Vlaanderen, Karel Loir, secretaris en schatbewaarder, burgemeester Freddy Willockx, Armand De Baer, voorzitter en koning, Antoine Wymeersch, schepen Marc Huys, Jean Praet, sectorale afgev. Nat. Bond, Eduard Van Steenbergen, hoofdafg. 3de sector Nat. Bond en schepen Urbain Vercauteren

2de rij: ... met de symbolische standaard, Ernest De Cock, gemeenteraadslid Laurent Bursens ..?, schepen Marcel Verdonck, schepen Ludo Somers en ... met de historische banier waarop de nationale feestvogels prijken

3de rij: Leon Van Steenlandt, William Hoof, Willy Dhaen, Marcel Piessens, Emiel Weyn en Hubert Piessens

4de rij: Marc Piessens, Guido Mertens, Danny Van Laere, Robert Van Goethem en Eric Hoof

5de rij: Walter Cornet, Philomon Van Driessche en Albert Briessinck

TOM STEELS, VIERMAAL BELGISCH KAMPIOEN BIJ DE PROFS

Daniël GRUMIAU

Tom Steels werd op 2 september 1971 geboren te Sint-Gillis-Waas, maar bleef steeds met Nieuwkerken verbonden. Samen met zijn drie broers Yvan, Danny en Chris beleefde hij een heerlijke kindertijd thuis, in de kleuterschool aan Turkijen en in de gemeenteschool van zijn dorp. Zijn broers maakten spoedig furore als verwoede pony- en paardenvrienden en -ruiters, maar Tom voelde er zich minder door aangetrokken. Eens reed Chris per fiets naar Compostella en dit feit ligt wellicht aan de basis van Toms carrière als wielrenner. Hij kreeg een heuse koersfiets en maakte flinke ritten met de toenmalige fietsenmaker Danny Heyns. Die had vlug door dat Tom een en ander in zijn mars had.

Na de lagere school volgde Tom drie jaar handel bij de Broeders Hiëronymieten te Sint-Niklaas. Daarna koos hij de richting elektronica A2 in de VTS te Sint-Niklaas en voegde er nog twee jaren specialisatie in Gent en Lokeren aan toe.

In 1997 huwde hij Leen Goeman en in 1999 nam het jonge paar zijn intrek in een riante woning aan de Meesterstraat. Daar werd op 5 december van dat jaar hun dochtertje

Lobke geboren en op 25 augustus 2003 kwam er een broertje bij, Rune genaamd.

Veelzijdige wielersart

In 1987 besloot Tom Steels zijn kans als wielrenner te wagen. Op 31 juli 1987 stond hij aan de start van zijn allereerste koers: de Ronde van de Kempen voor nieuwelingen. Het bekwam hem echter slecht, want door al het gewriemel in het peloton en vooral wegens gebrek aan ervaring kwam hij al vlug ten val. Voorwaar geen bemoedigend begin! Maar na het betalen van het nodige leergeld was het op 18 september 1987 al prijs. Hij liet in Sint-Pauwels voor 't eerst het hele lot achter zich. Stilaan kreeg hij de smaak van de overwinningen te pakken en in 1988 won hij 25 wedstrijden.

Op 20 augustus 1988 ging hij over naar de categorie van de junioren en drie dagen later vierde hij zijn entree met een klinkende overwinning in Langemark.

Op 28 mei 1989 volgde een eerste grote triomf. Te Merchtem werd hij vlot Belgisch

Zijn eerste wedstrijd: de Ronde van de Kempen op 31 juli 1987. Tom, centraal, geconcentreerd vooruitblikkend

Zijn eerste overwinning (Sint-Pauwels) 18 september 1987

kampioen en daardoor was zijn naam voor-
goed gevestigd. Hij kon toen nog niet ver-
moeden dat hij die vreugde, later, nog vier-
maal zou beleven.

Tom had inmiddels kennis gemaakt met het
pistewerk en ook daarin kon hij zijn manne-
tje staan. Dat bleek onder meer in de
Europese kampioenschappen te Moskou
waar hij een zilveren medaille won in de vlie-
gende kilometer tijdrijden en de gouden in de
afvallingswedstrijd. Tijdens datzelfde jaar
boekte hij trouwens nog vijf overwinningen
op de wielerveerbaan.

In 1990, tijdens zijn tweede jaar als junior,
won hij 16 wedstrijden.

Op 1 juli 1990 stapte hij over naar de ama-
teurs en reeds een week later, op 8 juli, vloog
hij te Doornkerke als eerste over de meet.
Gedurende 1991 en 1992 trachtte Tom zich
nog beter te onderscheiden zowel op de weg
als op de piste. Op 27 juli 1992, tijdens de
Olympische Spelen te Barcelona kende hij
brute pech toen hij, in volle voorbereiding op
de sprint zijn schoenriempje aftrok ... en
weg was de wenkende zege.

Naar de profs

In 1993 werd Tom opgenomen in de befaam-
de Eddy Merckxploeg. Net zoals zijn andere
teamgenoten, werd Steels vanaf dat moment
speciaal begeleid. Dat belette echter niet dat
het toch een pechjaar werd met ondermeer
een sleutelbeenbreuk in de Verenigde Staten.

Voor het eerst Belgisch kampioen, Merchtem 1989

In 1994 werd Tom, als neo-prof, opgenomen
in de ploeg 'Vlaanderen 2002'. In dat jaar
werd hij eindelijk "eliterenner met contract"
en kon hij zijn loopbaan "bij de grote men-
sen" beginnen! Op 5 oktober vierde hij de
overstap met winst te Zele en won daarna
nog een rit in de Ronde van de Toekomst.

In 1995 schreef hij 6 overwinningen op zijn
palmares: daaronder de Grote Prijs Rik Van
Steenbergen te Aartselaar, een rit in de
Ronde van Nederland en de wedstrijd te
Putte-Kapelle. In Geel eindigde hij tweede in
het Belgisch kampioenschap.

In 1996 kwam Tom bij de fameuze Mapei/GB-
ploeg terecht. Hij kon dat jaar acht triomfen
noteren: één rit in de Ronde van de
Middellandse Zee en in de Ronde van
Gallicië, twee ritten in de Ronde van Spanje,
verder de klassiekers Omloop Het Volk en
Gent-Wevelgem en tenslotte winst te Heist-
aan-Zee en te Aalst. Hij werd tweede in
Parijs-Tours.

In 1997 voerde hij het aantal overwinningen
op tot twaalf: één rit in de Ronde van
Mallorca en in de Ronde van Zwitserland,
vier (!) ritten in Parijs-Nice, drie etappes in
de Ronde van Wallonië. In Beersel werd hij
voor het eerst Belgisch kampioen bij de
profs.

1998 werd een echt topjaar met 18 palmen
o.m.: twee ritten in de Ronde van Mallorca, in
de Ruta des Sol (Sp.) en in Parijs-Nice. Hij
triomfeerde in Dwars door België, verwierf
een tweede kampioentrit in Knokke en

Tom zegeviert in de Ronde van Andalusië, 1999

reed maar liefst vier keer als eerste over de streep in de Ronde van Frankrijk, waaronder de afsluitende rit op de befaamde Champs-Elysées. In Nieuwkerken (en ook elders in België) werd men gek van vreugde en bij zijn thuiskomst werd hij uitbundig gehuldigd, ook op het stadhuis te Sint-Niklaas. Tom leefde als in een droom.

In 1999 mocht Tom 9 trofeeën aan zijn collectie toevoegen: twee ritten in Andalusië, een rit in Parijs-Nice, de Driedaagse van De Panne, drie etappes in de Ronde van Frankrijk (een vierde sprintzege werd hem ten onrechte niet toegekend) en voor de tweede keer Gent-Wevelgem. Hij werd daarbij tweede in Mallorca, derde in de Omloop Het Volk en vierde in Waregem.

Het jaar 2000 kende een bevredigende start met overwinningen in de Ronde van de Middellandse Zee, in de slotrit van Parijs-Nice en in de eerste en tweede rit van de Driedaagse van de Panne ... maar toen sloeg het noodlot toe! Het zat er al een tijdje aan te komen: het zenuwlopende leven als succesrijke profrenner, de voortdurende aandacht tijdens de wedstrijden, de stress bij de voorbereiding van zoveel sprints met telkens toch het nodige gevaar en allerlei andere oorzaken mondden bij hem uit in de gevreesde klierkoorts. Geleidelijk werd het krachtige atletenlichaam ondermijnd door koorts en pijn.

Geholpen door zijn echtgenote, door zijn ouders, door trouwe vrienden en begeleiders vocht Tom gedurende maanden om terug te

komen. Hij slaagde erin om nog twee zeges te behalen in de Ronde Van Frankrijk, maar meer zat er niet in.

Tom maakte nu kennis met de keerzijde van het beroep. Na de uitbundige triomfen volgde een lange periode van hopen en twijfelen, van opstaan en hervallen ...

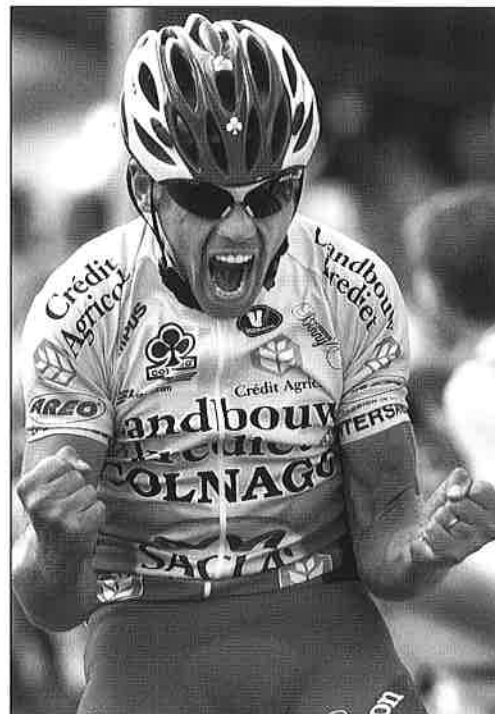
Tijdens de eerste maanden van 2001 - Tom maakte toen deel uit van het Mapei-Quick Stepteam - trachtte hij weer op gang te komen.

De rest van het jaar kende hij meer downs dan ups. Hij won een rit in de Ronde van Duitsland en twee etappes in de Ronde van Zweden. De Ronde van Frankrijk werd een martelgang en eindigde met opgave in de tiende rit. In september verslechterde zijn gezondheidstoestand zodanig, dat hij wijselijk besloot te stoppen voor de rest van het seizoen.

2002 werd gekenmerkt door een langzame heropstanding. Tom trachtte geleidelijk de conditie weer op te bouwen. In de zesde rit van de Vierdaagse van Duinkerken kon hij opnieuw een overwinning in de wacht slepen. Hij kende ook succes in de zesde rit van de Ronde van Catalonië. En dan schrijven we 30 juni 2002: Belgisch Kampioenschap te Maldegem over 228 km. In een explosie van wilskracht en van opgekropte frustraties vloog Tom over de meet even voor uittredend kampioen Ludovic Capelle. Steels evenaarde daarmee het record van de illustere Rik Van Steenbergen.

Tom, winnaar van de koninginnensprint op de Champs-Élysées te Parijs (Ronde van Frankrijk-1998)

Tom schreeuwt zijn vreugde uit bij zijn vierde profitel op 7 juli 2004 in Tessenderlo

In 2003 stapte Tom Steels over naar Landbouwkrediet-Colnago.

Hij triomfeerde in de derde rit van de Ster van Bessèges, in de eerste rit van de Ronde van België en in de zevende rit van de Ronde van Oostenrijk. In augustus reed hij als eerste onder het spandoek te Heusden (O.VL.)

Wat met de toekomst?

Zo zijn we in 2004 aanbeland. Al ging het met de conditie weer gestaag bergop, toch werd het niveau van 1998 nog lang niet bereikt. Op 4 februari noteerde Tom een eerste overwinning in de Ster van Bessèges. Kort nadien kwam hij ongelukkig ten val op de wielersbaan van Moskou en kreeg daardoor ruim honderd splinters in de rug, wat leidde tot vervelende ontstekingen.

Daarmee was zijn voorseizoen al gedaan voor het goed en wel begonnen was. Ook zijn ambitie om als pistier te kunnen deelnemen aan de Olympische Spelen te Athene, kon hij opbergen.

In mei kon hij terug aan koersen denken en op 28 mei won Steels de Ronde van Luxemburg. Op 7 juni won Tom niet alleen de eerste rit van de Ronde van Oostenrijk, maar hij kon naast de gele ook de groene trui omgorden. Op 9 juni kon hij opnieuw juichen na de derde rit.

Op zondag 27 juni schreef Tom Steels wielergeschiedenis door als eerste profrenner viermaal Belgisch kampioen te worden. Hij vestigde dit record te Tessenderlo en dat zal nog niet zo vlug worden gebroken. Gedurende

weken sierden vlaggen en wimpels de Nieuwkerkse straten!

Op 9 juli triomfeerde Tom achter derny's te Sint-Niklaas.

In de loop van 2004 behaalde hij nog verschillende ereprijzen, maar op 6 september moest hij zijn voet laten opereren en daarmee zat het jaar er weer op.

Als we alles op een rijtje zetten kunnen we besluiten dat de kampioen tot op heden een heel "menselijke" loopbaan heeft doorgemaakt. Hij kende grootse triomfen naast tegenslagen en ziekte. Misschien heeft zijn gestel aan kracht ingeboet, zijn karakter is er zeker door gesterkt. Een en ander heeft hem ook geleerd op wie hij daadwerkelijk kan rekenen. Het is tevens opvallend hoe rustig hij, tijdens een interview of gesprek, alles kan relativiseren en in de juiste context kan plaatsen. Hij gebruikt geen grote woorden, geen grootsprakerigheid en hij bezondigt zich zeker niet aan zelfoverschatting.

Tom Steels mag op heel wat formidabele exploten terugblikken. Samen met zijn dierbare familie en zijn trouwe vrienden en supporters vragen wij ons af wat er helaas "verloren" is gegaan door de genoemde klierkoorts en andere tegenslagen.

Als hij vanaf 2005 van pech mag gespaard blijven zullen wij met Tom nog heerlijke sportmomenten kunnen beleven. Zijn moeder Jacqueline zal dan verder de ontelbare foto's krantenknipsels en trofeeën kunnen aanvullen.

Hoop doet leven!

MOTORCROSSER VAN FORMAAT GHISLEEN CALLE

Steve WANTE

Ghisleen Calle werd geboren te Stekene op 17 juli 1920. Later verhuisde hij naar Kemzeke en woont nu sinds 50 jaar te Sint-Niklaas. Alhoewel hij van in zijn jeugd geïnteresseerd was in de motorsport was het pas toen hij bijna 28 was dat hij zijn eerste wedstrijd reed. Dit gebeurde te Eksaarde op 6 juni 1948 waar hij eervol 4de eindigde. De motor waar hij toen op reed was niet geschikt voor crossen. Dankzij de onderpastoor van Kemzeke, die buiten zijn kerkelijke relaties, ook nog andere kennissen had, kwam hij in het bezit van een 'echte' machine. Van toen af volgden de successen elkaar op. Hij zegevierde in zijn 2de wedstrijd aan De Tromp (Kemzeke) gevolgd door een overwinning te Sint-Kruis-Winkel. In totaal reed hij dat jaar 35 koersen waarvan hij er 14 in de finale won.

Het jaar daarop (1949) reed hij maar liefst 46 crossen en 5 snelheidswedstrijden. 29 maal won hij zijn reeks en 15 keer won hij de finale. Hij werd kampioen van Vlaanderen te Geluwe en was 2de tijdens de Belgische kampioenschappen te Eke. Op het vliegveld te Adegem werd hij Belgisch snelheidskampioen. Zoals bijna iedere motorrijder, bleef hij ook niet gespaard van tegenslagen en onge-

lukken. Van zijn 51 deelnamen waren er 13 waarin hij motorpech had en driemaal kwam hij ten val. Eénmaal liep hij een licht spierscheuring op aan de enkel.

Zijn droevigste herinnering gaat naar de cross van 11 november te Waasmunster waar twee crossers verongelukten. Gedurende de wedstrijd ontspoon zich een hevige tweestrijd tussen twee van de topfavorieten Maurice Loyez en Bauwens die elkaar geen duimbreed toegaven. Op zeker ogenblik nam Loyez, die toen op kop lag, een te groot risico en vloog uit de bocht waarbij hij de naast hem rijdende Bauwens met zich meesleurde. Ze kwamen tegen een elektriciteitspaal terecht en werden hoog in de lucht geslingerd. Beide waren op slag dood. Door motorpech had Ghisleen de strijd reeds gestaakt; zoniet was ook hij mogelijks bij het ongeluk betrokken geweest.

In 1950 verwierf Calle grote bekendheid in gans België. In de voorbije jaren beperkten zijn deelnames zich meestal tot Oost- en West-Vlaanderen; nu kwam daar verandering in.

Dat jaar nam hij deel aan de "Nacht der Motoren" in het Sportpaleis te Antwerpen. In de kranten van toen lezen we "Calle de grote

Gisleen Callo (13) tussen zijn tegenstanders

Gisleen Calle, altijd op de motor

animator op de motoren-gala te Antwerpen". Een nokvolle zaal toeschouwers kwam voor het spektakel opdagen. Een spektakel was er wel! Er waren afvallingskoersen achter dery's en een puntenkoers. Verder 'autokoersen' wat meer een publicitaire stunt was, waarbij de oude glories en ex-wereldkampioenen Georges Ronsse en Jef Scherens in kleine wagentjes enkele ronden reden. Vervolgens kwamen de racers 500 cc aan de beurt en als laatste de motorenkoersen met een omnium 125 cc en een 5 km motoren 500 cc wedstrijd.

In laatstgenoemde won Gisleen zijn reeks en ook de finale.

Men had ook een acrobatisch nummer voorzien waarin de Fransman Paul Poitte allerlei stunts uithaalde. Als klapstuk reed hij rechtstaand op zijn motor en schoot met een geweer een boven hem zwevend ballonnetje stuk.

Op 2de Paasdag (10 april 1950) was Calle te gast in St. Anthonis waar het kampioenschap van Zuid-Nederland verreden werd. Hij moest het opnemen tegen de beste Nederlandse renners, de nationale kampioen inclus. Deze laatste had hij reeds tevoren te Axel verslagen en ook deze maal ging hij voor de bijl.

Het jaar daarop (1951) richtte men te Brussel ook een motorenwedstrijd op de piste in. Gisleen behaalde ook hier de zege. Kort daarop ging de 2de 'Nacht der Motoren' in het Sportpaleis te Antwerpen door. Het programma leek sterk op dat van de 1ste 'Nacht der Motoren'. Voor de show mochten ook hier vele kampioenen zoals Scherens,

Ronsse en Karel Kaers hun nummertje opvoeren. Laatstgenoemde moest de inrichter letterlijk smeken om te mogen deelnemen. Voor hem was het er vooral om te doen om als oud-kampioen nog eens voor het grote publiek te mogen rijden. Op te merken valt dat ook de Sint-Niklazenaar Wies Meerschaert hieraan deelnam. Voor de motorrijders 500 cc, die 30 ronden moesten afleggen, werd de 'Grote Prijs Jan Olieslager' bedacht als hulde aan de legendarische vliegenier. Na de reeksen werden de twee finalisten Gisleen Calle en een zekere De Rijcke bij de organisator geroepen. Deze maande hen aan het publiek een spannende finale te bieden. Ze zouden een spelletje opvoeren door elkaar afwisselend van de leiding te verdringen zodat het op een ware titanenstrijd leek. Pas in de laatste ronden mocht elk zijn gang gaan voor de zege. Maar De Rijcke had het zo niet begrepen. Vanaf de start schoot hij in volle snelheid weg, de verbaasde Calle tientallen meters achter zich latend. Deze laatste had al de moeite om hem bij te benen. Uiteindelijk lukte hem dit. Maar voorbijsteken kon enkel door in het hogere gedeelte van de piste te rijden. Meer dan 25 ronden reden beide naast elkaar. Pas in de laatste meters kon Calle De Rijcke met miniem verschil verslaan. Na de kamp kreeg hij bloemen van de nabestaanden van de betreurde Jan Olieslager.

Het was die nacht dat het noodlot toesloeg in Zeeland. De dijken in Zeeland waren door het hoge water van het springtij begeven waardoor ganse polders werden overspoeld. Ook een deel van Antwerpen bleef niet gespaard en de Waaslandtunnel liep onder. Volgens het relaas van Gisleen moest iedereen zich reppen om nog tijdig door de tunnel te geraken.

De beste jaren van Calle waren voorbij. Hij was inmiddels getrouwd en had dus andere zorgen.

In 1953 kwam het definitieve einde aan zijn korte maar schitterende carrière. Op 2de Paasdag, tijdens een training te Leuven, brak hij zijn been. Hij verbleef wel drie weken in de kliniek en moest lange tijd met een plaasterverband lopen. Het duurde tot Kerstdag vooraleer hij helemaal hersteld was. Toen had hij er genoeg van en stopte met racen. Zijn motorfiets verkocht hij aan Alex Bal.

Toch bleef zijn hart verpand aan het motorcrossen. Enerzijds in zijn handelszaak aan de Plezantstraat die gedeeltelijk daarop was afgestemd en anderzijds als gewaardeerd raadgever, promotor en mede-organisator van de crossen die Sporta Waasland organiseerde op de heide van Haasdonk. Het was precies daar dat de jonge Alex Bal zich bij zijn debuut sterk in de kijker reed.

TWEE VERDWENEN SINT-NIKLASE BILJARTCLUBS: "OP IS OP" EN " 'T LANDHUIS"

Etienne DE MEESTER

Biljartclub "Op is Op"

De geschiedenis van biljartclub "Op is Op" begon in 1966 toen in café "Europa" aan de Grote Markt te Sint-Niklaas "BC Europa" werd gesticht. De 18 leden, die vooral tot het cliënteel van het café behoorden, speelden louter recreatief. Het eerste bestuur bestond uit voorzitter Gerard Masyn, secretaris Herman Thuysbaert, penningmeester Hugo Masyn en sportleider Roger Syx.

Na enkele jaren verhuisde de club naar café-restaurant "Den Arend" aan de O.-L.-Vrouwplaats. Wegens uitbreiding van het restaurant kwam de club in café "Stad Leuven" terecht. Daarna volgden de verhuizingen elkaar snel op: eerst naar café "Jan Breydel" waar de naam veranderde in "Op is Op", dan naar café "Het Wiel" in Sint-Gillis om uiteindelijk in taverne "De Witte Molen" te belanden.

Daar vierden de biljarters, nog altijd onder leiding van Gerard en Hugo Masyn hun zilveren jubileum. Bovendien werden zij op het stadhuis ontvangen. Roger Temmerman was toen eveneens 25 jaar lid.

Om gezondheidsredenen droeg Hugo Masyn het voorzitterschap over aan Luc Masyn.

Met Leslie Wauman als ondervoorzitter, Walter Baert als penningmeester en de sportleiders Renaat Baert en Steven Wauman nam de club deel aan de relaiscompetitie van de Sint-Niklase Biljartbond.

Van 1992 tot 1995 huisde "Op is Op", met 23 aangeslotenen, in café "Den Engel" in Nieuwkerken. Doch toen dat lokaal van eigenaar veranderde volgde de verhuis naar café "Back Home" aan het Stationsplein te Sint-Niklaas.

In juli 1996 fuseerde de club met BC "Chalet Sportkring" aan de Watermolendreef. Wegens de vele verhuizingen haakten de meeste spelers af. In 1998 werd BC "Op is Op" uiteindelijk ontbonden.

BC "OP IS OP" bij het 25-jarig bestaan van de club op 27 mei 1990

Op de eerste rij poseren v.l.n.r. de biljarters Gerard en Hugo Masyn, Renaat en Walter Baert

Op de tweede rij staan lokaalhouder Jan, Roger Temmerman, Jean-Pierre Cockelbergh, Gino Baert, Leslie en Steven Wauman.

BC 't Landhuis.

*Zittend v.l.n.r. Jozef D'Hollander, Charel Van Hoornyck, De Flo, Edgard Meganck, Josée Geleyn en Aimé Coppens
Staande v.l.n.r. René Cornelissen, Roger Bontinck, François Schelfhout, Hugo De Potter, Pierre Cornelissen en Jozef Rodts*

Biljartclub "t Landhuis"

Toen taverne " 't Landhuis" aan de Grote Markt te Sint-Niklaas de deuren opende waren heel wat biljartliefhebbers aanwezig omwille van de prachtige biljarttafel "Imperial" van Gabriëls. Na een onderhoud van René Cornelissen, Henri Rumes en François Schelfhout met de pastoor-deken De Man besloten zij op 16 oktober 1958 om met de biljartclub "t Landhuis" te starten. De leden kozen Albert De Witte tot voorzitter, François Schelfhout tot ondervoorzitter, Robert D'Hondt tot secretaris en Willy Baert tot schatbewaarder.

Het aantal clubleden groeide snel met ondermeer Edgard Meganck die later het voorzitterschap overnam. Na onderhandelingen door René Cornelissen en François Schelfhout met de heer De Sutter van de firma Salami Eli kwam er een voorstel uit de bus om met al de plaatselijke biljartclubs een

competitie te betwisten met een wisselbeker als inzet.

François Schelfhout stelde, in overleg met zijn clubbestuur, een reglement op en schepen van sport Albert Vermaere, werd op de hoogte gebracht van het initiatief. Op de vergadering van de voorzitters van de diverse clubs op 23 juni 1960 in 't Landhuis besloten vier verenigingen op het voorstel in te gaan. Op 1 oktober 1960 startten BC "De Graanmaatvrienden", BC "Gildenhuis", BC "De Hoop" en BC "t Landhuis" met het eerste Interclubkampioenschap.

Op 21 september 1963 verhuisde BC "t Landhuis", omwille van de drukte en de luide muziek voor de jeugd, naar café "Terminus" aan het Stationsplein. Daar werd een deel van de leden lid van de nieuwe club "Terminus", anderen stapten over naar een andere biljartclub, wat het einde betekende van de oorspronkelijke BC "t Landhuis".

Bron: Leslie Wauman.

WASE ZWEMKRING TELDE HEEL WAT KAMPIOENEN 'REDDEND ZWEMMEN'

André VAN LANDEGHEM

In de naam van de zwemfederatie (K.B.Z.R.B.) kwam vroeger de letter 'R' voor als afkorting voor het 'reddend'. Bij de splitsing in de Vlaamse- en de Franstalige liga is echter het 'reddend zwemmen' verdwenen en is het een afzonderlijke liga geworden.

De Wase Zwemkring (voorheen Sint-Niklase Zwemvereniging) schreef van bij haar ontstaan (1959) het reddend zwemmen vrij hoog in haar programma. Er werd systematisch geoefend op de verschillende bevrijdings- en vervoergrepen, zowel met de competitie- als met de recreatieve zwemmers. In groep konden geregeld demonstraties worden gegeven met zelfs heel jeugdige zwemmertjes. Dat gebeurde in eigen midden bij het jaarlijkse clubfeest zowel als bij de opening van de nieuwe zwembaden in het Waasland.

Tijdens het eerste clubfeest van december 1960 brouwde men daarop de stunt om met vijf personen in een auto in het Stedelijke Zwembad tot op drie meter diepte te rijden en de auto te laten vollopen, om zich dan 'eigenmachtig' te redden. Onder de drenkelingen was er zelfs de zesjarige Luc Van Landeghem die de duizendkoppige aanwezigen even kippenvel deed krijgen.

Naar de nationale kampioenschappen

De aanmoediging vanuit het clubbestuur om de leden het reddingsdiploma te doen behalen, leidde al vlug tot de deelname aan de nationale kampioenschappen 'Redden'.

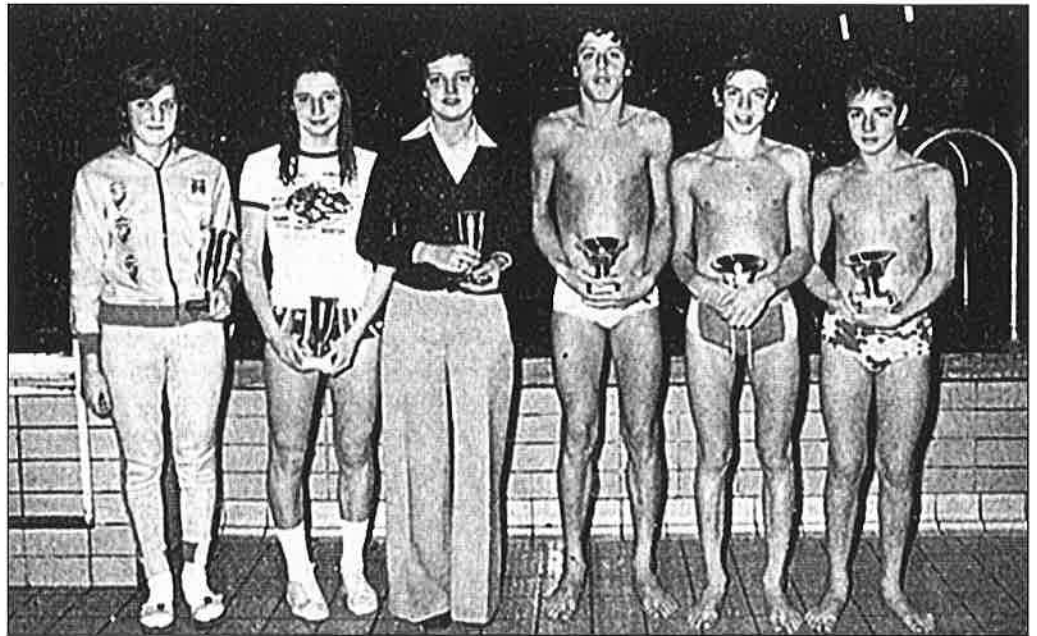
In 1964 slaagde Monique Van Landeghem erin een eerste kampioentitel te behalen. De twee daaropvolgende jaren behaalde ze telkens zilver, hetgeen ook Marianne Cordeel lukte in 1967, terwijl een jaar later Lydia Helsen brons won, nipt voor Maria Foubert.

Vanaf 1972 werd het een glorietijd voor de WZK-redders. Christiane Thibaut veroverde de tweede titel voor de club en liet het zilver aan Nadine Coppieters. Nadine, vooral onder impuls van haar reddings-overtuigde vader, slaagde erin van 1973 tot 1978 vijfmaal de nationale titel en éénmaal zilver te behalen. Intussen doken andere reddende engelen op onder de naam van Marijke Schietekat met achtereenvolgens brons en zilver, Lulu Braeckman met brons, net voor Marleen De Roeck.

Bij de jongens was in die periode de oogst niet zo groot, alhoewel ... toch zilver voor Wim

In 1960 en nadien in 1964 demonstreerde W.Z.K. de redding uit een auto op 3m diepte.

Clublaureaten 1973. Nadine Coppitiers, 2de van links, vijfmaal Belgisch en viermaal districtskampioene reddend zwemmen

Rombaut, brons voor Guido Maes en tal van ereplaatsen voor Willy Van Mele, Jan Thirry, Luc Van Landeghem, Filip Schelfaut, Marcel Van Branden, Etienne Vercauteren, Dirk Van Himste, Luc Van Lysebetten en Eric Smet.

Vanaf 1978 dook de naam van de WZK-ers opnieuw op. In 1978 stonden Guido Maes en Nadine Coppitiers samen op het gouden schavotje met naast zich respectievelijk Eric Smet en Lulu Braeckman op zilver, Marleen De Roeck op brons en precies naast het podium Hilde Braeckman.

1979 werd de gouden bladzijde voor WZK: bij de heren: 1. Wim Rombaut, 2. Jan Foubert, 3. Guido Maes, 4. Dirk Mestdagh en 5. Eric Smet. Het damesteam werd geklopt door de Antwerpse kampioene en kanaalzwemster Vera Zeisen, maar dan werd het 2. Lulu Braeckman, 3. Katrien De Schynkel, 4. Hilde Braeckman en 5. Marleen De Roeck.

In 1980 dook bij de dames een nieuwe WZK-kampioene op met Carine Lyssens die dat herhaalde in 1982 en 1984, terwijl ze in 1983 werd vervangen door Hilde Braeckman (reeds brons in 1981) met ook zilver voor Katrien De Schynkel.

1984, laatste jaar van de kampioenschappen, werd het andermaal een WZK-podium met 1. Carine Lyssens, 2. Nadine Daelman en 3. Katrijn Beck.

Bij de heren werd Pierre Bodson als nieuwkomer meteen kampioen in 1984. Einde van een roemrijke bladzijde uit het leven van StZV-WZK ...

Niet gelukt

WZK-bestuurslid Willy Coppitiers beijverde zich om ook kampioenschappen reddend zwemmen in het leven te roepen op het districtsniveau. Niettegenstaande zijn totaalinzet bleef dit initiatief beperkt tot een WZK-onderonsje. Dochter Nadine behaalde de districtstitel van 1975 tot 1978, terwijl bij de meisjes eremedailles werden vergaard door Marijke Schietekat, Katrien De Schynkel, Marleen De Roeck en Lulu Braeckman. Bij de jongens waren er districtstitels weggelegd voor Guido Maes terwijl de overige eremedailles werden gered door Willy Van Mele, Wim Rombaut, Bert Schietekat, Jan Foubert en Eric Smet.

RITMICA TELT IN 2005 40 LENTES

Werner VAN LOMBERGHEN

Een explosieve start

In 1965 werd in Belsele een vergadering gehouden over het wel en wee in de parochie. Eén van de noden die daar naar voren kwam, was het aanbieden van een opvoedende ontspanning voor de inwoners. Naar aanleiding van deze vergadering nodigde pastoor Verhulst op 28 december van datzelfde jaar enkele personen bij hem uit: zuster directrice van de meisjesschool, Godelieve Knapen-Poriau, Gaston De Grove, Robert De Vleeshouwer, Paul Ongena en de heer De Beule. Ritmica was meteen geboren.

Onder impuls van Gaston De Grove, destijds gangmaker voor Bloso, werd Ritmica opgestart als een omnisportvereniging. In de loop van de tijden bleef echter enkel de turnafdeling over.

De gemeente Belsele stelde de turnzaal van de jongensschool gratis ter beschikking. De eerste les startte op 27 februari 1966 met 52 meisjes, onder leiding van juffrouw Lilly-Anne Janssens. De trainingen vonden plaats op zondagvoormiddag van 9 tot 12 u. en op woensdagavond van 18.30 tot 19.30 u. Later werd een damesgroep opgericht; de 26 dames turnden op dinsdagavond. Een leuke anekdote: het plafond van de turnzaal was zo laag dat sommige volwassenen bij het mini-trampoli-

nespringen hun bromfietshelm meebrachten om hun hoofd te beschermen !

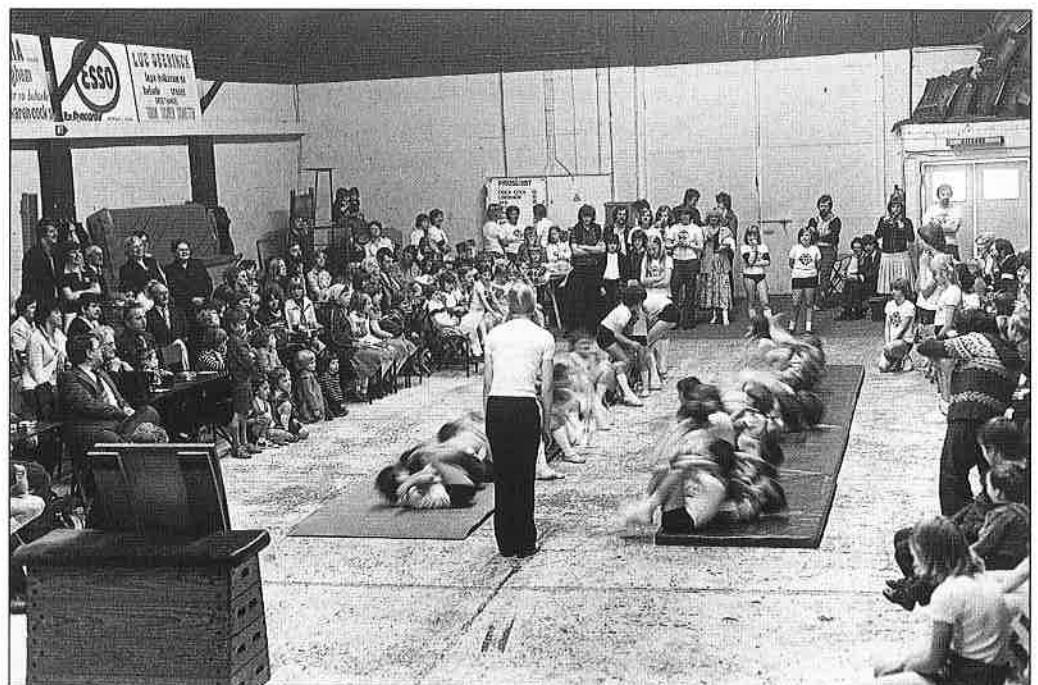
In september startten de jongens met 34 leden onder leiding van Willy Heynderickx. Zij turnden op zaterdag van 14 tot 16 uur. In 1968 begon men met een kleine herengroep, die wegens gebrek aan belangstelling is stopgezet, ongeveer 10 jaar later heropgericht en dan toch weer ter ziele gegaan. Uit de restanten ontstond een zaalvoetbalploeg, die later een zelfstandig leven is gaan leiden.

Naast recreatief ook westrijdturnen

In het begin bestond het bestuur en de club uit een strikt gescheiden dames- en herenafdeling. In de beginjaren '70 werden zowel het bestuur als de turngroepen dan toch gemengd. Speelde hier de invloed van mei '68 ? De club ging over van de Katholieke Turnbond naar de Bond voor Lichamelijke Opvoeding (B.V.L.O.).

Tijdens deze periode werd, om geld in het laatje te brengen, een jaarlijks turnfeest gegeven. Dat was toen een echt familiegebeuren, waar tussen de demonstraties door gezelschapsspelen werden georganiseerd, een tombola werd gehouden en drank verkocht. Trefpunt was de "Zaal Van Remoortel".

Deze zaal - meer een hangar - was een gewezen opslagplaats van de firma Van Remoortel, voorzien van een betonnen vloer.

Turnfeest in de beruchte "Zaal van Remoortel"

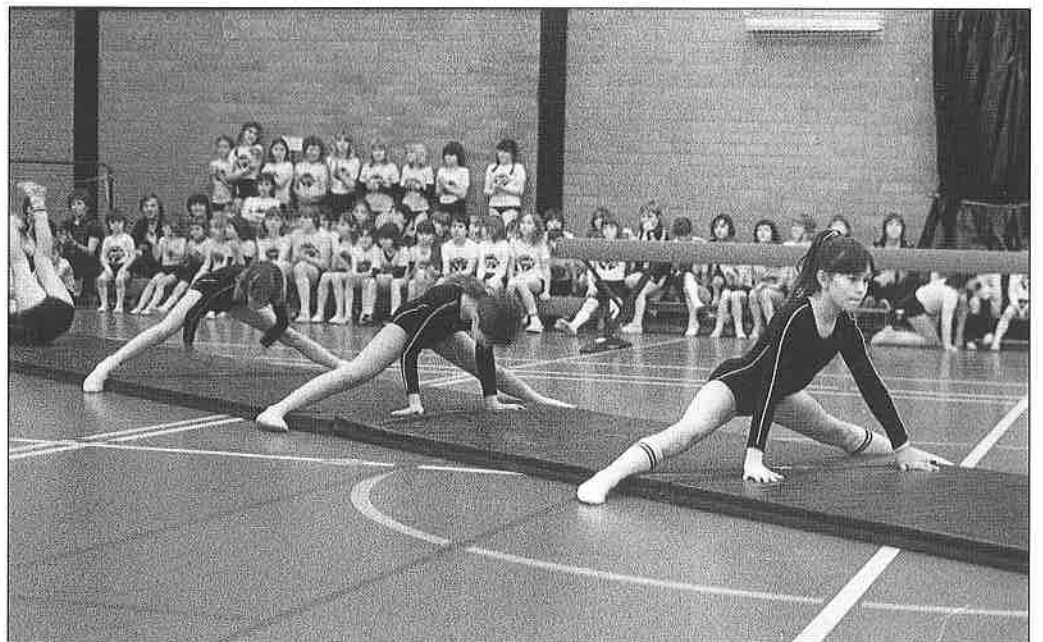

Ritmica's eerste keurgroep op de speelplaats van de toenmalige jongensschool

Volleybalclub Belvoc is ook hier ontstaan. Zij gaf er haar trainingen en speelde er haar matches. Er gingen feesten door en er werd toneel gespeeld. Bij vochtig weer was de vloer zo glad door condensatie dat de deuren werden opengezet om ongevallen te vermijden. Na de fusie met Sint-Niklaas en de opening van de sporthal in Sinaai eind 1980, werd het jaarlijks turnfeest naar daar verplaatst. Wat vroeger een gezellig familiefeest was, werd nu meer een demonstratie van het kunnen van alle groepen.

Ondertussen had Ritmica in haar schoot een

keurgroep opgericht. Deze bestond uit talentvolle meisjes en jongens die meer uren wilden trainen. De bedoeling van deze groep was demonstraties te geven op het turnfeest en bij andere gelegenheden. Omdat de accommodatie in de jongensschool niet geschikt was en de mogelijkheden daar te beperkt waren, gingen de keurturners oefenen in Sinaai. Hun aanwezigheid deed bij de inwoners van de landelijke gemeente de vraag rijzen naar lessen in recreatief turnen. Op die manier kwam er ook een afdeling van Ritmica in Sinaai.

Eerste turnfeest in de sporthal van Sinaai: de keurgroep in actie

Jongeren demonstreren de "levende danskoord" op het turnfeest in "De Witte Molen" begin jaren '90.

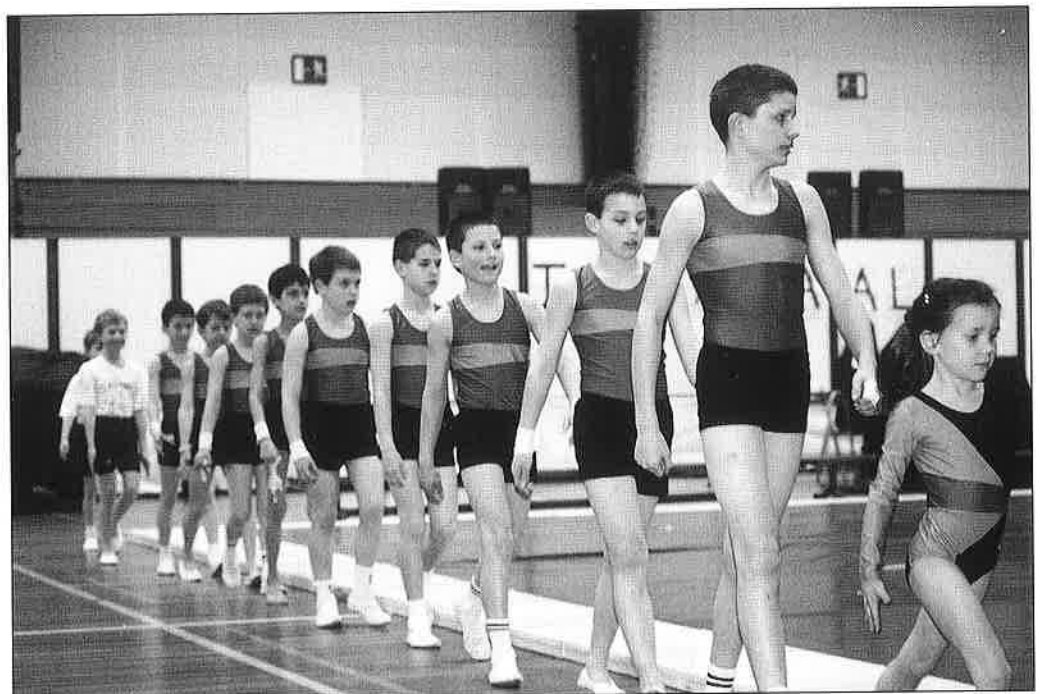
Enkele ouders vonden eind jaren '70 dat de afstand van de Watermolenwijk naar Belseledorp te groot was en zo werd er gestart met turnlessen in de eetzaal van de school aldaar. Dit was voor de verantwoordelijken geen sinecure. Voor elke les moesten de tafels en de stoelen aan de kant worden gezet om deze na de les terug op hun plaats te brengen.

In 1982 werd gestart met jazzdans voor kinderen en volwassenen. De jeugd danste in de gemeenteschool van Belsele, de volwassenen

in de zaal van de paters op 1000-Appels. Enkele jaren later kwam er een cursus aerobics, die echter slechts twee jaar heeft gelopen.

Door de groei van de club was de sporthal van Sinaai te klein geworden voor het turnfeest en werd er voor deze manifestatie uitgeweken naar de sporthal "De Witte Molen" te Sint-Niklaas.

Voorzitter De Grove nam in 1987, na 22 jaren dienst, afscheid van de club. Enkele

De jongenskeurgroep treedt aan op een turnfeest in De Witte Molen, midden jaren '90.

andere werkkrachten namen het dagelijks bestuur over onder leiding van Werner Van Lomberghen.

Vanuit de keurgroep kwam de vraag om deel te nemen aan wedstrijden artistieke gymnastiek.

Om daar te kunnen op ingaan, keerde Ritmica terug van de B.V.L.O. naar de Katholieke Vlaamse Turnfederatie.

In De Klavers

Bij elke nieuwe verkiezingsstrijd beloofde men aan de Belselenaren een eigen sporthal. Het zou echter nog lang duren voor die er zou komen.

Op 1 april 1991 - geen aprilgrap - was het dan eindelijk zover. Met de opening van 'De Klavers' beschikte Belsele meteen over een eigen sporthal. De groepen die in Belsele over drie locaties verspreid waren - turnen in de gemeenteschool, jazzdans in de vrije basisschool en in de afdeling Watermolenwijk - kwamen in De Klavers terecht. De Sinaaise groepen bleven in Sinaai en zo kon iedereen in de beste omstandigheden sporten.

De club kende door de verhuis naar de sporthal in Belsele een explosieve groei.

Ze organiseerde wedstrijden zowel voor turnen als dans op gewestelijk, provinciaal en federaal niveau. Op wedstrijden werden en worden er door onze keurturners en -turnsters mooie resultaten behaald.

De dansafdeling groeit jaar na jaar. Ook zij neemt ondertussen met succes deel aan wedstrijden en verzorgt regelmatig optredens binnen en buiten de stad.

Door de expansie van de dansafdeling heeft Ritmica opnieuw accommodatieproblemen. Ze is dan ook volop op zoek naar een geschikte danszaal in de omgeving van Belsele.

In 2000 werd Ritmica een vzw en nam Geert Rombouts het voorzitterschap over.

Een gezonde ontspanning bieden en de jeugd laten sporten, is het hoofddoel van Ritmica. De club heeft dan ook steeds naar een gezond evenwicht tussen recreatie en competitie gezocht. Dit alles in familiale sfeer en onder deskundige leiding.

In april 2005 plant het bestuur een groots feest ter gelegenheid van 40 jaar Ritmica.

Optreden van de dansafdeling

AUTOSPORT: ROBERT VERSTRAETEN, LID VAN "AUTOSTAL CATRIEN", IN FORMULE V MET ZELFGEMAAKTE RACEWAGEN

Etienne DE MEESTER

Zelfgemaakte racewagen

Sinds zijn jeugd volgde Robert Verstraeten alles wat met autosport te maken had. Zelf actief zijn in deze sporttak was zijn grote droom. Omdat dit financieel niet haalbaar was, besloot hij zijn Formule V-wagen zelf te bouwen. Na vier jaar was de wagen afgewerkt zodat hij in oktober 1971 kon proefrijden op het circuit van Zolder. Uit de opgedane ervaringen tijdens de volgende proefritten op de omloop van Nijvel volgden er nog verschillende aanpassingen aan buizenchassis, ophangingen, koetswerk en motor. Ondertussen had Robert de raceschool van André Pilette te Zolder gevolgd om de vereiste pilootvergunning te verkrijgen.

Jeugddroom vervuld

In 1975 nam de Sinaaise piloot voor het eerst deel aan de "Bekers van België" te Zolder. Sindsdien verliep alles in een stroomversnelling want tussen 1975 en 1983 nam hij deel aan een 80-tal wedstrijden die meetelden voor het Belgisch-, Benelux- of Europees kampioenschap. Naast Zolder en Nijvel stond Robert, meerdere keren met Thierry Boutsen, aan de start op het circuit van Zandvoort (Ned.), Colmarberg (Lux.) en Hockenheim (Dui.).

Gezien de bescheiden financiële middelen wist hij toch met een derde plaats in een Europese kampioenschapsrace en een tweede plaats in het Belgisch kampioenschap tal van concurrenten met een fabriekswagen te kloppen.

Toen de Formule V-wedstrijden van de inter-

nationale kalender werden geschrapt, nam Robert deel aan de nationale profformulekoersen waarbij hij enkele malen als winnaar op het hoogste schavotje mocht plaatsnemen. "Mijn voldoening bij een ereplaats was des te groter omdat ik die met een volledig zelfontworpen wagen had behaald".

Na een lange periode van inactiviteit werd de wagen vier jaar geleden volledig gerestaureerd en opnieuw rijklaar gemaakt. Af en toe is hij present bij demonstratieritten voor oude racewagens te Zolder en Francor-champs.

Autostal "Catrien"

In april 1971, toen Robert Verstraeten de laatste hand legde aan zijn bolide, besloten enkele autosportliefhebbers aan de toog in café "De Ster" te Sinaai om autostal "Catrien" op te richten. Eén van hun doelstellingen was het organiseren van autozoektochten. Zij kozen Herman Coddens tot voorzitter, René De Greyt tot secretaris en Fernand Verstraeten tot penningmeester. Andere stichters waren Robert Verstraeten, Paul Poppe, Aimé Van Steenlandt en Eddy Heirman.

De club startte met een eerste plaatselijke rally op 16 mei 1971. De eerste Moervaartzoektocht in augustus 1972 was een groot succes: 117 deelnemers werden de baan opgestuurd voor een twintigtal opdrachten, gespreid over 50 kilometer. Naast kleinere zoektochten in het dorp werd deze Moervaartrally drie jaar na elkaar met succes georganiseerd.

Door de oliecrisis stierf de club een stille dood.

Robert Verstraeten in zijn zelfgemaakte racewagen (nr. 41) op het circuit van Zolder in 1981

KONINKLIJKE KRUISBOOGGILDE "DE VERGULDE SPOOR"

Alfons SMET

Gesticht op 1 juli 1930 onder het voorzitterschap van Alfons Aelbrecht bleef deze gilde op het goede spoor met maar liefst 47 ambitieuze leden in 2004.

Het gezegde dat een maatschappij zoveel waard is als haar voorzitter is zeker van toepassing op William Thys die de gilde met veel gedrevenheid leidt en uitstraling geeft. Hij wordt bijgestaan door secretaris Benny Thys, penningmeester Ingrid Vereecken (die de dames vertegenwoordigt), Albert De Prycker en Frans Van Riet.

"De Vergulde Spoor" is aangesloten bij de federatie "Landelijke Unie der Kruisboogschutters.

Vanaf zijn beleid is een overzichtelijk archief, met de resultaten en erelijsten van koningen, koninginnen en kampioenen, bijgehouden.

Sedert de oprichting fungeerden slechts twee voorzitters:

- Alfons Aelbrecht van 1930 tot 1986 (liefst 56 jaar lang)
- William Thys van 1986 tot op heden

Er zijn drie gekende secretarissen:

- Omer De Nijs van 1970 tot 1987
- Willy Janssens van 1987 tot 1993
- Benny Thys van 1993 tot op heden

Foto bij het gouden jubileum en de "Koninklijke" benoeming in 1980 v.l.n.r. Pol Verbraeken, voorzitter-stichter Alfons Aelbrecht en bestuurslid Albert De Prycker

Het ontbrak niet aan lokalen:

- café bij Augustus Thissens en bij Alfons Vleugels in de Knaptandstraat
- café "Lustige Boer" gehouden door Raf Van Wolvelaer
- café "Onder den Toren" en café "Smash" in de Knaptandstraat
- café "Ons Huis", Schoolstraat, 270, gehouden door Johan Van Ursel

Toen de gilde haar intrek had in café Vleugels was het ledenaantal geslonken tot twee: Alfons Aelbrecht en scherpschutter Prudent De Schrijver. Hun eerezucht en dynamiek was echter niet te stuiten. Zij hielden, samen met de ploeg van William Thys, een ledenslag en bouwden de werking van de maatschappij verder uit.

Prudent De Schrijver, de enige keizer van Groot-Sint-Niklaas

Om hun sport te promoten werd regelmatig getornooid tegen "De oude pierbol" uit Beveren, "Het Bokkenhof" en "De Fortuin" uit Sint-Niklaas. Bij deze kampen wordt geschoten naar een wip met blokvogeltjes. Er wordt bovendien deelgenomen aan het kampioenschap van Groot-Sint-Niklaas dat voor de vierde maal werd ingericht tijdens de kermis, betoelaagd door de dienst stadsanimatie.

Het groot clubevenement is het jaarlijks feest met de koningsschieting waaraan zowel heren als dames deelnemen. Er wordt van op 4 m afstand geschoten naar een zwart blok met in het midden een ringetje van 2 mm diameter. Wie als eerste het pijltje daarin schiet is koning of koningin. De jaarlijkse kampioen is hij die de eerste zaterdag van de maand over 12 maanden de meeste punten verzamelt.

De voornaamste gebeurtenissen:

- in 1980 werd de gilde vereerd met de titel van "Koninklijke maatschappij", gekoppeld aan het gouden jubileum (50-jarig bestaan);
- in 1990 volgde het diamanten jubileum (60-

jarig bestaan) met een academische zitting op het stadhuis;

- in 1978 schoot Prudent De Schrijver zich tot keizer van de gilde (3 opeenvolgende jaren koning: 1976-1977-1978); hij is trouwens de enige keizer en tevens de trouwe en meest verdienstelijke kruisboogschutter van "De Vergulde Spoor".

Koningen en koninginnen:

1989:	William Thys
1990:	Raymond De Kerpel
1991:	Leonie Pringels
1992:	Ingrid Vereecken
1993:	Benny Thys
1994:	Christel Van Eyck
1995:	Narine Baert
1996:	Yvan Thys
1997:	Yvan Thys
1998:	Rita Keppens
1999:	Dirk Hofman
2000:	Prudent De Schrijver
2001:	Albert De Prycker
2002:	Jerry Van Steenlandt
2003:	André Verbruggen
2004:	Yvan Thys

Ontvangst in het stadhuis bij het diamanten jubileum in 1990. Voorste rij gehurkt v.l.n.r.: Melissa Thys, Maria De Schrijver, Louise De Schrijver, Willy Janssens, Prudent De Schrijver, Roland Buytaert, Ellen Thys. Staande v.l.n.r.: Leonie Pringels, Yolande Segers, Simonne Naudts, Patricia Cools, Jeanne Vanderleur, Jozef Bonne, Mathilde Vanderleur, Ingrid Vereecken, Albert De Prycker, voorzitter William Thys, Roger Buytaert, schepen Urbain Vercauteren, burgemeester Freddy Willockx, Yvan Thys, Charles Seghers, Simonne Van Hecke, Urbain Bombeke, Veronique Thys, koning Raymond De Kerpel, Jozef Cools

Kampioenen:

Jaar	kampioen	kampioene	kampioenen handicap
1989	William Thys	Ingrid Vereecken	Charles Seghers
1990	William Thys	Simonne Van Hecke	Charles Seghers
1991	Yvan Thys	Patricia Cools	Willy Janssens
1992	William Thys	Sofie Thys	William Thys
1993	William Thys	Philomene Van Poecke	Yvan Thys
1994	William Thys	Leonie Pringels	Frans Van Riet
1995	William Thys	Christel Van Eyck	Filip Van Bel
1996	William Thys	Veronique Thys	Yvan Thys
1997	Yvan Thys	Kitty Van Steenlandt	Prudent De Schrijver
1998	Yvan Thys	Simonne Van Hecke	Albert De Prycker
1999	William Thys	Leonie Pringels	Jerry Van Steenlandt
2000	William Thys	Ingrid Vereecken	Roland Buytaert
2001	William Thys	Ingrid Vereecken	Robert Velders
2002	William Thys	Patricia Cools	Jerry Van Steenlandt
2003	William Thys	Simonne Van Hecke	Robert Velders
2004	William Thys	Rita Keppens	André Verbruggen

Kruisboogmaatschappij "De Vergulde Spoor";

v.l.n.r.: **vooraan zittend:** Verbrugge André en Pringels Leonie (met kind op schoot)

1ste rij: Rita Keppens, Penningmester, Ingrid Vereecken, Marina De Graeve, Henriette Van Bogaert, Keizer, Prudent De Schrijver, Sofie Thys en Benny Thys, secretaris

2de rij: R. Buytaert, Maria De Schrijver, Katrien Vervaert, Marcel Hoffmann en Dirk Hoffmann

3de rij: Maria Tinck, Robert Velders, Godelieve Van Melleen en William Van Hove

achteraan: William Thys (x) voorzitter, Johan Van Ursel, Jenny Van Steenlandt en Marc Vereecken

Het bestuur van de gilde sedert 1993;

v.l.n.r.: Albert De Prucker, Frans Van Riet, William Thys, voorzitter, Ingrid Vereecken, penningmeester, Roger Buytaert als secretaris vervangen door Benny Thys.

DE LINIEVISSERS HENGELLEN NOG STEEDS IN HET "STILTEGEBIED" TE SINAAI

Etienne DE MEESTER

In 1973 liet burgemeester Karel Verschelden op vraag van enkele hengelaars en daarin gesteund door schepenen José Thierens, drie visputten uitgraven in de Liniedreef te Sinaai. Met de bedoeling een vissersclub op te richten deed de Gemeentelijke Sportraad een oproep tot alle geïnteresseerde hengelaars om zich kenbaar te maken. Niet minder dan 32 personen reageerden.

Tijdens de stichtingsvergadering op 22 februari 1974 kozen de aanwezigen volgend bestuur: Willy Vermeiren (vz.), Michel Moens (secr.-pm.), Louis Monsieur (de volgende voorzitter), Hilaire Rogiers, Willy Van Damme, André Claeys en Freddy De Mulder.

Van 1977 tot 1999 nam Hilaire Rogiers het voorzitterschap op zich. Onder zijn leiding vierde de club in 1998 het 25-jarig bestaan. Hij werd opgevolgd door Gilbert Van

Rumste, die samen met secretaris Danny Caeldries en penningmeester Luc Heerwegh, in 2004 nog altijd de 42-koppige hengelse club leidt.

Ondertussen verwierf het waardevol natuurgebied, waarin de visputten in de Hondsnest zich bevinden, de titel van "stiltegebied". Voorlopig wordt het hengelen er nog onder bepaalde voorwaarden toegelaten.

Voorzitters:

Willy Vermeiren (1973)
Louis Monsieur (1974-1977)
Hilaire Rogiers (1977-1999)
Gilbert Van Rumste (1999-...)

Secretarissen:

Michel Moens, Ronny De Smedt, Gilbert Van Rumste, Danny Caeldries.

Leden van "De Linievisers" in augustus 1974 met in het midden burgemeester Karel Verschelden

SPORTRADEN BELSELE, NIEUWKERKEN EN SINAAI VOOR DE FUSIE

Etienne DE MEESTER

BELSELE

De oprichting van de Belseelse Sportraad gebeurde in september 1971. Het waren de twee sportgangmakers, Aimé Van Osselaer en Willy Van Hove, die het initiatief namen en meteen respectievelijk voorzitter en secretaris werden. Andere leden waren De Grave, Smet en Van Driessche.

Onder impuls van Willy Van Hove werd de "gezinskilometer" ingericht, evenals de eerste stratenloop in de Molenwijk. Hij was, samen met André Roets, de drijvende kracht achter de oprichting en werking van Belsi als onderafdeling van A.C. Waasland.

NIEUWKERKEN

In april 1971 zakte een driekoppige delegatie van "Mens en Ruimte", waaronder toenmalig ministerieel medewerkster Miet Smet, af naar Nieuwkerken voor een vergadering met schepenen van sport Rik De Jonghe en gemeentesecretaris Jan De Weirdt. Reeds in mei vond de startvergadering van de Nieuwkerkse Gemeentelijke Sportraad plaats. In het bestuur zetelden Rik De Jonghe als voorzitter, Luc De Caigny als ondervoorzitter, Roger De Wolf als secretaris en Juliette De Bisschop als penningmeester.

De aankoop van twee bestaande voetbalvelden in de Meesterstraat was de eerste realisatie. Desiré De Clerck stond in voor het onderhoud en uitbating. Er bestonden zelfs plannen om daarnaast een sporthal te bouwen. Maar evenals de grootse plannen voor de oprichting van een zwembad met de buurgemeenten Sint-Gillis en Vrasene, bleven al deze plannen steken in de fase van overleg. Wel maakte de sportraad zich zeer verdienstelijk met het organiseren van sportactiviteiten die buiten de bestaande clubwerkingen vielen. Zo richtte de raad wandeltochten in die later door het ontstaan van "De Lachende Klomp" een veel grootser karakter kregen.

In 1972 volgde een reeks van tien turnlessen wat eind van dat jaar leidde tot de oprichting van turnclub "Jong en Blij". Het waren Rik De Jonghe en Freddy Corné die deze nieuwe club boven de doopvont hielden.

Tijdens de winter van 1971-72 organiseerde de sportraad, achter de hovingen van de

toenmalige "Jongensstad", de eerste veldloop. Deze cross ging met groeiend succes (600 lopers in 1981) jaarlijks door en vormde de voedingsbodem voor de latere succesvolle werking van Walo, nog altijd actief in 2004.

Zeer apart maar attractief was het wielercriterium voor beginners op een parcours van 1 km langs Gijsselstraat en Peperstraat. Het trok driemaal zeer veel volk.

Ten slotte was er nog de zeskamp, een sportief treffen tussen alle Nieuwkerkse sportclubs waarbij zes originele proeven de meest polyvalente sportploeg moesten aanduiden. Dit initiatief ging vier keer door.

Door de fusie op 1 januari 1977 veranderde de Gemeentelijke Sportraad tot Sportwerkgroep. Rik De Jonghe trok zich terug als voorzitter. Eerst Flor Verhulst en daarna Marcel De Prijcker namen de leiding in handen. Doch het belang van de sportwerkgroep nam geleidelijk af en de leden verlegden hun inzet naar andere organisaties.

Bron: Rik Dhollander

SINAAI

De Gemeentelijke Sportraad van Sinaai werd opgericht op 18 februari 1970, het jaar waarin nagenoeg elke gemeente een sportgangmaker aanduidde in het kader van de nationale campagne "Sportbiënnale 70".

Schepenen van sport Arthur Baeckelandt aanvaardde het voorzitterschap, René Van Britsom werd ondervoorzitter, sportgangmaker Etienne De Meester secretaris en Jos Andries schatbewaarder.

Tijdens het eerste werkjaar organiseerde de nieuwe sportraad een zeskamp tussen zes wijkploegen. Nu nog altijd is dit het evenement waarrond de jaarlijkse volkssportfeesten op de Dries van Sinaai worden georganiseerd. Ook startte Nele Maes (later opgevolgd door Etienne De Meester en Hilde Bruyninckx) in september met een turncursus voor dames die in 2004 nog altijd stand houdt.

In 1971 en '72 zorgde de sportraad voor een sportief gedeelte (met o.a. damesvoetbal) op het volksfeest van de basisschool op de wijk Leebrug. Tegen buurgemeente Eksaarde organiseerde de raad tweemaal een intergemeentelijke sport- en spelontmoeting.

Wielrenner Patrick Joos, laureaat van de "Prijs voor sportverdienste" 1972 in Sinaai in gesprek met sportgangmaker Etienne De Meester tijdens de sportavond van maart 1973

Achter hen volgen Jos Andries, Theo Verschueren, Karel Puimège, schep en voorzitter Arthur Baeckelandt, Léon Poppe en Marcel Van den Bossche het interview

Belangrijk in 1972 was de inrichting van een noodturnzaal voor de plaatselijke scholen (die voor het eerst een leerkracht lichamelijke opvoeding kregen) en voor de verenigingen in de vroegere kapel van de zusters Maricolen aan de Vleeshouwersstraat. Dit zaaltje bleef in gebruik tot de opening van de sporthal in 1980.

Vanaf 1972 organiseerden de sportraadsleden in maart een sportavond waarop de "Prijs voor sportverdienste" van het voorbije jaar werd toegekend. De laureaten waren: André Sertijn voor 1971 (judo), Patrick Joos voor 1972 (wielrennen), atletiekclub Belsi voor 1973, Willy Laureys voor 1974 (atletiek, met Miel Puttemans als eregast) en judoclub Troelant voor het jaar 1975.

In 1973 en '74 werkte de sportraad mee aan de sportontmoetingen tijdens de twee verzusteringen van Sinaai met de Nederlandse gemeente Heumen-Malden.

In het vijfde werkjaar (lustrumviering) pakte de raad uit met de fototentoonstelling "Sport in Sinaai" op het gemeentehuis. Om de plaatselijke sportverenigingen nog meer in de spots te plaatsen verspreidde de raad eveneens een reeks clubfoto's.

Meermaals werkte de raad mee aan de oprichting van nieuwe clubs: Sibok (1972), Rijdt Lustig (1973), De Linievissers (1974). Tijdens de bestuursperiode 70-76 groeide het aantal aangesloten clubs tot bijna dertig. In die periode vòòr de fusie van gemeenten nam de Gemeentelijke Sportraad deel aan de nationale activiteiten opgezet door Bloso (o.a. de Sportbiënnale, het Olympisch Minimum, de gezinskilometer, Sportreal, Sportiva,...).

Na de fusie bleef de SR als sportwerkgroep actief met recreatief volleybal voor dames en heren (Sport+club), tennislessen en vooral de jaarlijks zeskamp waaraan in 2004 achttien wijkploegen deelnamen.

VIJF PUIVELDSE BROERS VAN LANDEGHEM ACTIEF ALS WIELRENNER

Alfons SMET

Wie Van Landeghem heette werd op een racefiets geholpen.

Het bescheiden en voorbeeldig echtpaar Albert Van Landeghem en Paula Meul uit het Palingsgat te Puivelde hadden net voldoende kinderen op de wereld gezet, zes jongens en vijf meisjes, om er een gemengde voetbalploeg mee op te stellen.

Maar omdat de neven Willy en Ghislain De Clercq, Albert en François Van Vlierberghe al enige strepen hadden verdiend in de wielrennerij, besloot de oudste van de jongens, Ghislain, ook te kiezen voor de wielersport. Al vlug volgden Oscar, Victor, Leon en Marc. Allen hadden een licentie bij de Kon. Nat. Wielerbond en waren lid van de wielersclub W.S.C. Vooruit (Sint-Gillis-Waas) onder leiding van B.W.B.-afgevaardigde Marcel Mels. Deze kon in 1973 met fierheid mededelen dat zijn club de enige was die in België vijf gebroeders mocht voorstellen. Bovendien was het bekend dat ook de vijf meisjes begaan waren met het lief en leed van hun koersende broers.

Supportersclub

De renners Van Landeghem werden vooral gesteund door een actieve supportersclub onder leiding van voorzitter Roland Pannecoucke, ondervoorzitter François

Stremersch, secretaris Achiël Strobbe en de bestuursleden Paul De Vijlder, Eddy Van Hoye, Siegfried Stremersch en Albert Van Landeghem. Een 100-tal steunende leden bezorgden door hun activiteiten en lidgelden jaar na jaar de nodige uitrusting en materieel aan de vijf gebroeders.

Het palmares

Ghislain: in zijn wielersportloopbaan van 25 jaar reed hij als junior 2, als liefhebber 18 en als beroepsrenner 5 overwinningen (Vrasene, Stekene, Zwijndrecht, Ledegem en Hamme) bij elkaar. Hij nam deel aan de Ronde van Frankrijk in 1976, de Ronde van Zwitserland en de Dauphiné Liberé. Op 29 mei liet hij zich opmerken in de koninginbergergrit Chambéry-Romans waar hij van sportbestuurder Berten De Kimpe zijn gang mocht gaan. In deze afvallingswedstrijd bewees hij zijn klimmerskwaliteiten door 5de te eindigen na o.a. winnaar Bernard Thevenet. In de Ronde van Zwitserland voor liefhebbers won hij trouwens de bergprijs. Ghislain reed bij de profploegen Hertekamp, Rokado, Flandria, Mini Flat en stond bekend om zijn vechtlust tijdens de wedstrijden.

Zijn zoon Kurt Van Landeghem (geb. 19.07.1975) is in 2004 nog steeds actief als renner. Hij veroverde bij de nieuwelingen 4,

De vijf gebroeders Van Landeghem. Staande v.l.n.r. Ghislain, Oscar en Victor; zittend v.l.n.r. Leo en Marc

Ghislain Van Landeghem bij zijn overwinning (1971) in het 11e intern. criterium van Belsele Sportief; we herkennen v.l.n.r. William Elewaut, daarboven met hoed Alois Geerinck, schepen René Malfliet, burgemeester Karel Vercruyssen (met bril), winnaar Ghislain Van Landeghem en Willy Boone; onderaan Herman van Mele

Beroepsrenner Ghislain, glansrijk overwinnaar van de "Omloop van de grensstreek" te Ledegem in 1972.

bij de juniors 5 en bij de liefhebbers 20 zeges. Bij de profs bleef het na 4 jaar bij ereplaatsen.

Oscar: koerste van nieuweling tot liefhebber en behaalde één overwinning bij de juniors te Zelzate

Victor: begon in 1969 bij de nieuwelingen en behaalde vele ereplaatsen. In 1973 won hij, na een machtige soloren, de finaleproef "Ster van Oost-Vlaanderen" voor juniors te Melle. Als liefhebber zegevierde hij te Sinaai in 1978. Hij koerste jaar na jaar 50 à 60 wedstrijden waarin hij de ereplaatsen opstapelde.

Leo: begon te koersen in 1971, won éénmaal bij de nieuwelingen en bij de juniors. In 1973 veroverde hij nog een zege en eindigde bovendien twintig maal binnen de eerste zes.

Marc: startte bij de nieuwelingen in 1972, nam deel aan 53 koersen en eindigde tienmaal bij de eerste tien. In 1973 werd hij kampioen van Oost-Vlaanderen in het tijdrijden per ploeg bij de juniors.

Zowel de Van Landeghems als de Van Vlierberghes in het wielrennen, als de motorcrossers Bal stammen af van dezelfde familie. Puivelde mag fier zijn op deze sporters die alom bekendheid verwierven.

SNOOKER, EEN RAGE VANAF DE JAREN TACHTIG

Steve WANTE

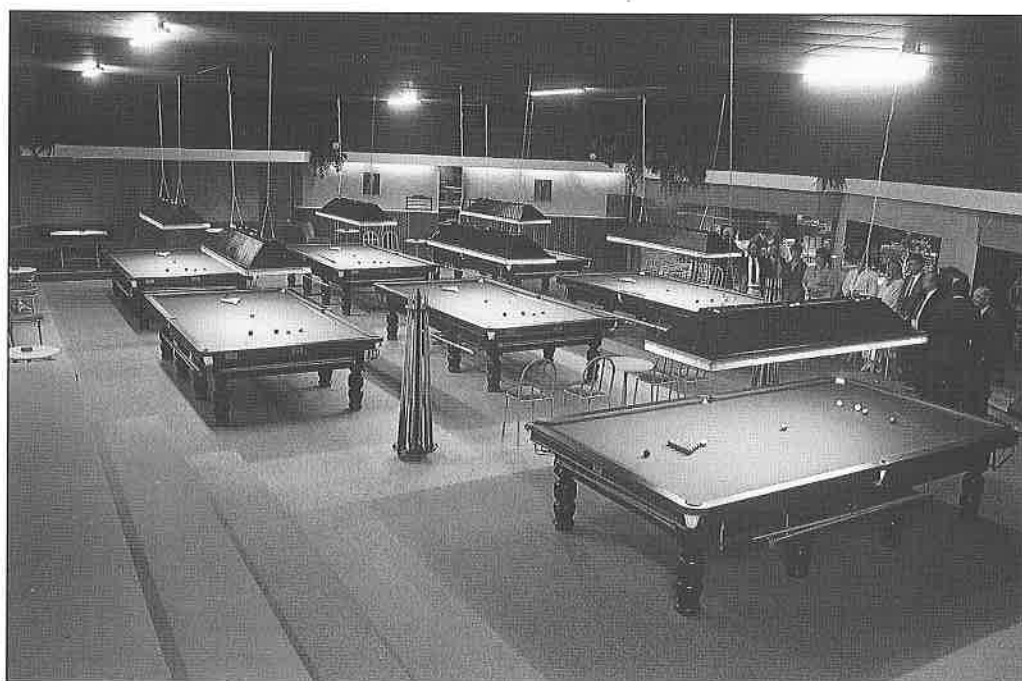
In de jaren 1980-81 had het allereerste snookergebeuren plaats in het café 'De Silkeborg' op de hoek van de Kongo- en de Knaptandstraat. Rudy Buyst, de uitbater van het lokaal met Deense naam, was zelf een snookerfanaat. Kort daarop werd op de eerste verdieping van café 'De Spiegel' een snookerzaal geopend met drie snookertafels. De snookerrage werd vooral populair dankzij het kabelnet waarop de BBC regelmatig snookerwedstrijden uitzond. Tot op heden kan men in de 'Spiegel' nog steeds terecht voor een partijtje snooker.

De tafels van de Engelse firma BCE (Bristol Coin Equipment) werden door 'Belgium Snooker' ingevoerd, met als vertegenwoordigers de heren Danny Kalter en Robert De Craene. Deze nodigden Bob Lanoye, uitbater van café 'Den Antus', uit tot het bijwonen van een snookertornooi te Oostende. Ze wisten dat hij als architect kennis had van zaalinrichting en waarom dan ook geen snookerzalen? Den 'Bob' werd enthousiast en vertrok naar Engeland om de toestand daar te bekijken. De zalen in het binnenland vond hij maar niks. Meestal waren de tafels (biljarts) ondergebracht in een loods met zwartgeverfde muren en een paar lampen die boven de groene lakens bengelden. Een oudere man deed dienst als barman en verder was de kous af. Al bij al een sfeerloos geval dat zeker

het publiek niet kon bekoren. En toch zijn vele snookerspelers daar groot geworden. Aan de kust waren de lokalen van een heel ander niveau. Daar waren het prachtig ingerichte zalen waarin het mahoniehouten meubilair mooi oogde en klasse uitstraalde. M.a.w. een etablissement waar men zo maar niet met een jeansbroek zou binnen wandelen!

En dat was nu precies wat hier in België zou aanslaan, desnoods met ietwat minder luister. Het contact/contract met 'Belgium Snooker' bestond erin om in België een keten van snookerzalen in te richten, alle in dezelfde stijl. De kogel was door de kerk en volgens de plannen van Bob werden er zalen geopend te Brussel, Namen, Verviers, Ath, Mechelen, enz ...

Begin mei 1986 opende Lanoye zijn eigen zaal 'Westbury Center' aan de Westerstraat nr.18 te Sint-Niklaas. Naast de 7 snookertafels bood de accommodatie ook gelegenheid de innerlijke mens met droog en nat te plezieren. De naam 'Westbury' was niet lukraak gekozen. 'Westbury' was het merk van de mooiste van de drie categorieën snookertafels die de BCE fabriceerde. En het woord 'West' sloeg tevens op de lokatie 'West'-erstraat. Snooker was in en zoals een lokale krant schreef: 'Sinds het prestigieuze Westbury haar deuren opende hebben reeds

De opening van 'Westbury'

V.l.n.r. mevr. De Buyscher, caféhoudster, Marc Van Brouck, Bob Lanoye, André Bouckmans, Danny De Schepper, Karel Noens, Peter De Waele, Franky De Sutter

honderden snookerfanaten zich op de groene lakens geworpen.' Van in het begin nam men deel aan de Belgische competitie. Snel stapelden de successen zich op dankzij spelers zoals Peter De Waele die reeds 2de was geworden tijdens de nationale kampioenschappen en ploegmaat Karel Noens. Er werden verscheidene toernooien gewonnen in eigen land en Nederland. Een andere ploeg met Danny De Schepper en Paul Van Welsenaer deed het net zo goed. Zij veroverden de titel van Belgisch kampioen in het dubbelspel. Onder de andere verdienstelijke spelers noemen we de opkomende ster Andy Van Landeghem en verder nog André Bouckmans, Franky De Sutter en een zekere Willems ... De spelers van Westbury werden door alle andere clubs gevreesd. Het groot aantal gewonnen bekertijdens toernooien getuigen hiervan. In Nederland verscheen de kabeltelevisie pas twee jaar later dan in België waardoor ze ook langer verstoken bleven van de snookerwedstrijden die de BBC uitzond. Door de uitzendingen hadden ook zij nood aan ingerichte zalen. In vele steden werd Bob Lanoye aange-

zocht om de ontwerpen ervan te maken. In Tilburg maakte hij het ontwerp voor het 'Quality Snooker Center' dat maar liefst veertig biljarttafels telde waarvan 28 snookertafels. Toen de grote rage in 1991 een beetje geluwd was, werd 'Westbury' overgedragen aan andere uitbaters. Lanoye richtte in eigen zaal van café 'Den Antus' een nieuwe snookeraccommodatie in. In akkoord met de nieuwe uitbaters van 'Westbury' zouden hier geen wedstrijden gespeeld worden, enkel recreatie ... Wegens de hoge uitbatingkosten zoals verwarming en verlichting, alsook de afname van het aantal bezoekers, was de zaak niet meer rendabel. In 2002 zette Bob er een punt achter en bouwde de zaal terug om tot feestzaal. Ondertussen houdt 'Westbury' stand. De club is nog steeds succesrijk en telt onder zijn leden zeer bekwame spelers.

S.K. SINAAI EN SPARTA DUIZEND APPELS ACTIEF IN HET K.V.S. NA WO II

Etienne DE MEESTER

1-SPORTKRING SINAAI

Uit de geschiedenis van Red Star Haasdonk en FC. Gerda valt af te leiden dat zowel vóór als tijdens WO II een voetbalploeg uit Sinaai, waarschijnlijk Sportkring, actief was in de Vlaamse Bond. Zeker is dat Sportkring Sinaai in 1945 in de reeks A van de tweede gewestelijke afdeling speelde. Eind 1946 is er echter in enkele artikels in Het Vrije Waasland sprake van wedstrijden in het Katholiek Vlaams Sportverbond Oost-Vlaanderen. Ook werd er melding gemaakt van een supportersclub met 130 leden.

Omdat Sportkring tweede eindigde bij de competitie 1946-47 in de tweede klasse, promoveerden de Sinaainaren naar de ereklasse van het KVS Oost-Vlaanderen. Daar deden ze nog beter. Ze speelden kampioen in 1947-48 waardoor de ploeg mocht aantreden in de interprovinciale eindronde. De wedstrijd tegen de Antwerpse kampioen Wommelgem eindigde op 2-2.

De ploeg bleef een toonaangevende rol spelen. In het Oost-Vlaamse team dat in 1951 tegen de Antwerpse selectie aantrad, stonden niet minder dan zes spelers van Sportkring opgesteld.

Nadat de spelers in 1951 de titel aan

Doornzele moesten laten is de club niet meer begonnen aan een nieuwe competitie.

Tot het bestuur behoorden alvast Paul De Vos, André Nimmegeers, Hector Bal en Cesar Puimège.

Het lokaal en de kleedruimte bevonden zich vooraan in de Vleeshouwerstraat bij uitbater "de Stien". Het terrein lag een paar honderd meter verder in dezelfde straat, achter de huizen waar zich nu de Franciscuslaan bevindt.

Onze zoektocht naar een foto leverde helaas niets op

2-SPARTA DUIZEND APPELS

In 1950 kreeg Sportkring Sinaai in eigen dorp af te rekenen met de concurrentie van Sparta Duizend Appels. Zij begonnen aan de competitie met enkele overgekomen spelers van Sportkring o.l.v. speler-trainer Ghislain De Prijcker. Toch won Sportkring beide derby's. Het terrein van Sparta lag dichtbij de spoorlijn Antwerpen-Gent.

Voorzitter was Jozef Vandermeulen, bijgestaan door August Thuysbaert en Moens.

Het lokaal was gevestigd bij Alfons Van Boxelaer.

De ploeg van Sparta Duizend Appels uit 1950.:

staande v.l.n.r. voorzitter Jozef Vandermeulen, Jean Maes, Hilaire Smet, Lucien Van Boxelaer, Lucien Michiels, Gilbert Verscheden en Albert Smet;

zittend v.l.n.r. ? , Van den Bossche, ? , ? , Werner Van Hese

DE DIAVOLO'S: WERELDKLASSE OP DE KOORD

Steve WANTE

Onder de artiestennaam De Diavolo's waren de Verstraetes de grootmeesters in het koordlopen. Het lopen op de koord en daarbij de nodige stunts uitvoeren is niet voor iedereen weggelegd. "Voor mensen die geen soep uit een diepe teljaar durven eten of andere verschijnselen van hoogtevrees vertonen is het zeker geen aanrader..."

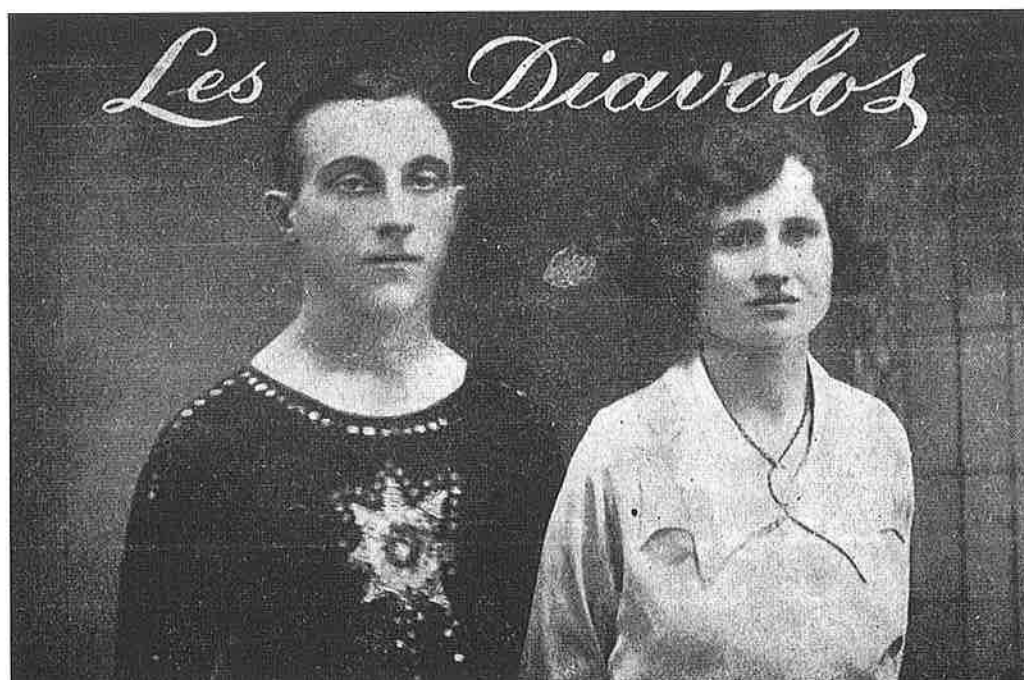
Vader Frans Verstraete was een bekwaam turner die het vooral als acrobaat goed deed. Van beroep was hij elektro-mechanicus en om nog een kluit bij te verdienen draaide hij 's avonds films in cinema Palace aan de Ankerstraat. Toen in 1928 de film "The Circus" van Charlie Chaplin werd vertoont, waarin Chaplin een act als koorddanser vertolkt, begon bij Frans het idee te groeien om ook koordloper te worden. Sinds hij in 1927 met Paula Sax gehuwd was, woonde het gezin aan het begin van de Antwerpse Steenweg, naast het café op de hoek van de Lamstraat. Van de buurman aan de overzijde van de straat mocht hij een kabel spannen die beide huizen verbond. Nu kon hij zijn eerste experimenten waarmaken. Alhoewel hij pas enkele jaren gehuwd was, moest vrouwlief al vrij vlug, met of tegen de goesting, op de draad. Ze begonnen op te treden onder de naam De Diavolo's en tijdens de kermisweek te Sint-Niklaas waren zij een van de jaarlijkse

attracties. Frans verkleetde zich vaak als 'Chaplin' om zijn fratsen uit te halen. Te Luik maakte hij eens de oversteek van de Maas op een 200 m lange en 20 m hoogte gespannen kabel. En zeggen dat hij zelfs niet kon zwemmen!

Tijdens de oorlogsjaren werd het duo door de Duitsers soms verplicht om in Duitsland op te treden, o.a. te Hamburg.

Het gezin breidde uit en Frans zou zijn hele gezin bij zijn act betrekken. Met drie zonen en een dochter erbij zag hij het wel zitten. Ze allemaal op de draad krijgen was een ander paar mouwen. Doch Frans was een doordrijver. Onder het motto 'Het doel heiligt de middelen' werden er vaak rake klappen uitgedeeld. Velen bestempelden hem dan ook als een tiran. Maar het wierp vruchten af, want achteraf bekeken, kwam de harde aanpak ten goede aan de karaktervorming van zijn telgen. Jef Verhulst, een collega turner en intieme vriend van Frans, speelde dikwijls de reddende engel voor de kinderen. Als enige die vader Frans met 'Soeë' mocht aanspreken, kon hij hem soms overhalen om de kinderen een verzetje, zoals naar de cinema gaan, te gunnen.

De familiegroep die met of tegen de zin op de koord moest, bekwaamde zich meer en meer in deze speciale discipline en kreeg zo

Frans Verstraete en echtgenote Paula Sax

v.l.n.r.: Arthur Verstraete, diens echtgenote Erika en Roger Verstraete.

de smaak te pakken. Hun oefenterrein was aan de Herderstraat gelegen. Met de harde training en aankoop van materiaal konden ze allengs een nummer samenstellen waarmee ze her en der konden optreden. Naarmate ze meer en meer bekendheid verwierven trokken ze zonder schroom vaak naar het buitenland.

In het begin van de 50er jaren (1953 ?) vonden te Sint-Niklaas de Vredesfeesten plaats. Op De Grote Markt pakten de Diavolo's met een stunt uit. De oudste zoon Marcel reed er met een motorfiets vanuit de Waranda op een kabel tot aan de galmgaten van het stadhuis en terug. Onder de motorfiets hing een horizontale ladder waar, aan het ene uiteinde broer Arthur en aan het andere uiteinde zuster Elza, een acrobatische oefening uitvoerden. Dit alles onder het waakzaam oog van vader Frans.

In de periode 1951-1952 was de turner Jozef Jacob ook een actief lid van de groep. Het gebeurde soms dat 'Jefke' van Frans onder zijn voeten kreeg (proper gezegd hé?). Dan antwoordde hij met zijn eeuwig lachend gezicht: 'Frans we worden allemaal nog zot'. Mede dank zij Arthur, de jongste van de Diavolo's, kon dit artikel tot stand komen.

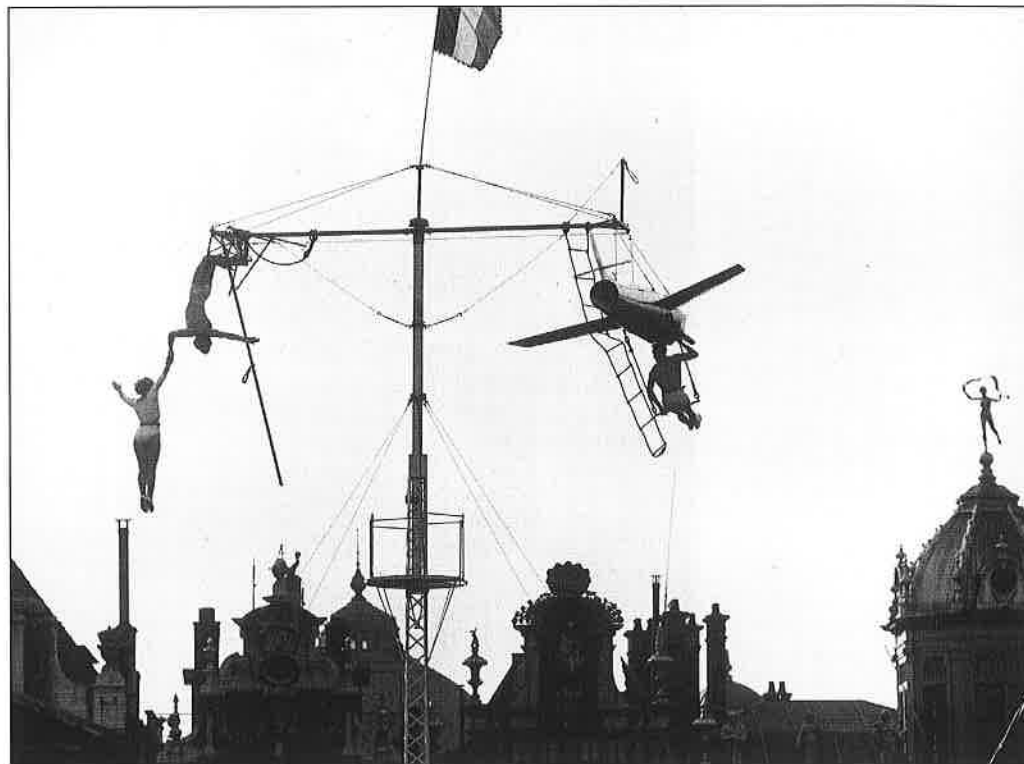
Op de vraag: 'Waar de groep in Europa zoal optrad?' is het laconieke antwoord: 'zowat overal'. Te talrijk zijn de steden om ze alle op te noemen. Ze deden soms plaatsen aan waar velen van ons geen weet van hebben, zoals de Orkney Eilanden ten noorden van Schotland. In Engeland waren ze een drietal jaren te gast. Daar maakten ze telkens een rondreis

die 4 tot 5 maanden duurde. Ze bezochten steden zoals Leeds, Coventry, Aberdeen en vele andere.

De Diavolo's traden op in alle hoeken van de wereld, o.a. te Ricif in Brazilië, Sydney en Perth in Australië. Driemaal bezochten ze Nieuw-Zeeland tijdens de jaarlijkse 'Eastern Show' (Auckland en Christchurch).

Dikwijls gaven ze hun nummer ten beste in circussen zoals het alom bekende circus 'Bouglione'. Aan deze laatste hebben ze een pijnlijke herinnering. Tijdens een optreden in 1950 te Algiers in de 'Cirque d'Hiver' (= Bouglione) brak de kabel en tuimelden ze met zijn vieren een vijftal meter naar beneden. De gebroeders Marcel, Roger en Arthur en zuster Elza raakten gewond. Roger brak daarbij zijn enkel. Laten we er aan toevoegen dat de Diavolo's nooit met een veiligheidsnet onder zich werkten. De toeschouwers vonden dit natuurlijk zeer gedurfd, maar het was ook levensgevaarlijk.

De groep werd een ware organisatie met de nodige transportmiddelen om mens en materiaal te vervoeren. En materiaal was nodig om up-to-date te blijven. Om hun vertoningen op te frissen zochten ze steeds naar nieuwigheden waarbij allerlei attributen werden gebruikt zoals ladders, schommels, enz... Piramiden maken op de draad, of van beneden schuin naar boven lopen met iemand rechtop je schouders was niet ongewoon. Vader Frans was de man bij uitstek die kon werken zonder stok of staaf als hulpmiddel om in balans te blijven. Hij was misschien de

De Diavolo's in actie te Brussel

enige in de wereld die het aankon om een salto te maken op de draad! Maar volgens eigen zeggen verkocht zulke stunt niet goed. 'Te vlug voorbij en te gevaarlijk', zei hij.

Op een dag was ik persoonlijk toevallig in Tessaloniki, waar tot mijn verbazing, die avond de Diavolo's optraden. De show greep plaats op twee brede lanen waarop twee palen stonden waartussen een kabel was gespannen. Een massa volk belette me om dicht bij de installatie te komen. Frans opende het spektakel door zonder stang op de zijdelings gespannen draad naar boven te klimmen. Na allerlei fratsen te hebben uitgehaald, kwamen de andere leden van het gezelschap ook naar boven met het nodige materiaal om de show verder te zetten. Er stonden ook twee metalen palen naast elkaar geplaatst waar aan elk boveinde een van de Diavolo's heen en weer schommelde alzo mekaar kruisende. In hun act kwam er zelfs een klein vliegtuigje aan te pas. Ja, en dit alles op een hoogte van 20 m of meer en zonder net! Het is jammer dat de Diavolo's slechts een paar keer met de ganse groep in eigen stad optraden.

Pa Frans was ook een gewiekste man. Van het geld dat hij ontving na de vertoning stak hij geniepig een deel ervan in zijn broekzak. Dit soort 'blauwgeld' diende echter niet om de bloemetjes buiten te zetten of iets voor zichzelf te kopen. Neen, het was uitsluitend bestemd om werktuigen of materiaal te kopen waarmee hij nieuwigheden voor de show kon vervaardigen. Zekere dag vergat hij zijn geheime 'brandkast' te ledigen. Toen moeder de vrouw precies dat kledingstuk een

wasbeurt wou geven, ontdekte ze de schat. Het kostte hem veel meer moeite om jaar van zijn goede bedoelingen te overtuigen dan een moeilijke stunt op de koord uit te voeren. In 1969 stopte de groep ermee. Enkel broer Marcel, samen met zijn vrouw, deden nog een vijftal jaren verder.

Arthur startte samen met broer Roger een firma die metalen constructies maakte. Vooral toestellen en benodigdheden voor circussen was hun specialiteit. Twee grote werkplaatsen in het industriepark zijn getuigen van hun werkzaamheden. Een viertal jaren geleden stapte Roger uit de zaak; hij wilde een rustiger leven gaan leiden. Jammer genoeg heeft hij er nooit van kunnen genieten want kort daarop stierf hij.

Samen met zijn zoon Jacques, zet Arthur de zaak nu verder. Hij heeft heel wat werk voor de boeg en moet vaak naar het buitenland om klanten te bezoeken. Arlette Grüss, eigenares van een van de grootste gelijknamige circussen is zijn bijzonderste werkgeefster. Dit Franse circus kan zich de luxe permitteren van enkel in Frankrijk op te treden tijdens een jaarlijkse rondreis.

Arthur mag terecht fier zijn op alles wat hij verwezenlijkt heeft. Het heeft hem een fortuin gekost om de zaak met zijn enorme gebouwen en peperdure werktuigen uit de grond te stampen. En ... voegt hij er smalend aan toe: 'Ik heb geen frank schuld'.

Dat 'het bloed kruipt waar het niet kan gaan' bewaarheidt hij door als 64-jarige nog af en toe op de 6 m hoge draad te lopen die hij in een van zijn hangars gespannen heeft.

CORNET, DE GEVREESDE DOELSCHUTTER

Steve WANTE

Doelschieten in onze stad begon rond 1950. De club vond zijn stek in het café 'De Drie Matrozen' aan de Ankerstraat. Vader Emiel Bruggeman en zijn zonen Jef en Piet waren de steunpilaren van de club.

Walter Cornet werd lid in 1965 (of 1966?). In het zaaltje achteraan het café werd er van op een afstand van 25 m naar een schijf geschoten. Walter schoot er zich koning in 1969. Maar in datzelfde jaar werd de club ontbonden. De 'breuk' die de koningschutter een jaar in zijn bezit mocht houden was dus niet meer overdraagbaar aan de volgende koning. Walter moest de trofee inleveren aan lokaalhouder Paul Debbaut die het prompt naar het Stedelijk Museum bracht.

Onder dezelfde naam nam de club een nieuwe start. Samen met de familie Bruggeman vonden ze een onderdak in de zaal van café 'De Commerce' aan de Grote Markt.

In 1970 sloot Walter zich ook aan bij 'De Jonge Sebastiaan', de eliteclub van België die te Mechelen gevestigd was. Daar leerde hij de finesse van het boogschieten.

De FITA (**F**édération **I**nternationale du **T**ir à l'**A**rc) organiseerde toen de grote toernooien. Bij zulke toernooien stonden wel 20 of meer schietschijven naast elkaar op een grasveld opgesteld. Er werd op vier afstanden geschoten, achtereenvolgens op 90 – 70 – 50 en 30 m. Per afstand mocht elke schutter om de

Walter Cornet, de gevreesde doelschutter

beurt 36 pijlen afschieten. Wel geteld betekende dit 144 schoten per man. En als men bedenkt dat er zo'n 100 tot 150 schutters deelnamen, wordt het duidelijk dat het de ganse dag in beslag nam. Moest Wilhelm Tell nog leven, hij zou er van opkijken!

Later sloten nog andere schutters van de St-Niklase club zich te Mechelen aan. Onder hen bevond zich een zekere Marina Christiaens die aan de Heistraat woonde en zeer begaafd was. Ze werd zelfs door het Belgisch Olympisch Comité geselecteerd voor de Olympische Spelen te Moskou in 1980.

Jammer genoeg is het haar niet gelukt zich effectief ook te plaatsen.

Walter deed het bij zijn nieuwe club zo goed dat hij vrij vlug in de nationale ploeg werd opgenomen. Ook hij behoorde tot de voorselectie voor de Spelen, namelijk deze van 1972 te Munchen. Om definitief geselecteerd te worden moest men aan een aantal vooraf bepaalde toernooien deelnemen en de vereiste score halen. In het begin liep alles op wiel-tjes. Maar toen kwamen, naar eigen zeggen, de wilde jaren de kop opsteken. Walter vond meer geneugte in andere dingen en begon er zijn voeten aan te vegen. Naar de laatste verplichte toernooien stuurde hij zijn kat... en de Olympische droom was voorbij.

Maar hij kwam terug. Hij werd geselecteerd bij de vijf-koppige nationale ploeg die verschillende landenkampen uitvocht. Tegen Polen (1973 en '75 te Warschau), Frankrijk (1974 te Dieppe) en verder tegen Joegoslavië (Zagreb) en Italië (Monza).

Reeds in 1964 was Walter ook lid van de handboogmaatschappij 'Les Gens sans Peur' aan de Begijnenstraat. Maar pas vanaf 1971 werd hij daar opnieuw zeer actief. Hij combineerde het doelschieten te Mechelen met het handboogschieten. Aan dit laatste was een centje te verdienen en dat was goed meegenomen. Als zeer ervaren schutter won hij daar bijna alles wat er te winnen viel. Hij was zo goed op de liggende wip dat hij daar niet bepaald welkom was. Ondertussen had de Belgische schuttersbond bepaald dat er niet meer mocht geschoten worden met een boog waar een of ander hulpmiddel, zoals vizier, aan bevestigd was. Toen legde hij zich toe op de staande wip waar hij enorm veel 'blokvogels' won. In schutterstermen zou een blokvogel een vogel zijn, vastgemaakt op een houten blokje, dat op de bovenste punt van

de prang werd geplaatst, eenzaam en verlaten.

Van zodra iemand hem naar beneden schoot was het spel voorbij. Ontelbare malen haalde Walter die eenzame gast eraf en kon hij nadien naar de kassa gaan. Het ongenoegen van de andere schutters groeide, omdat ze meestal geen kans kregen en dus ook geen stuiver konden verdienen. Toen medeleden uit de Mechelse club ook kwamen opdagen was de maat vol.

Walter en zijn Mechelse vrienden mochten

van de uitbater niet meer deelnemen. Tot de politie er aan te pas kwam. Deze oordeelde dat de uitbater het recht had iemand te weigeren zo hij daar een grondige reden voor had. Dat geld zeker een rol speelde, staat vast. Dat andere schutters wegbleven, is ook een feit. Of er nog iets anders onder de 'grond' zat weten we niet. Uiteindelijk mocht hij enkel nog op de liggende wip schieten. Doordat de sfeer verziekt raakte gaf Walter in 1992 er de brui aan en stopte met schieten.

REACTIES

We openen deze vaste rubriek met een schrijven van lezer André De Rudder, dat reeds dateert van eind 2002 en dat pas recent opdook tussen enkele vergeten dossiers. Hij reageerde op het artikel "Bloeiperiode van het corporatief voetbal in Sint-Niklaas" van Etienne De Meester, dat verscheen op pagina 228 in Sportrevue nummer 5. Hij schrijft: "*Voor de oorlog waren reeds enkele fabrieksploegen actief: Janssens, Verbreyt, Nico, ... Tijdens de oorlog is het tot een competitie gekomen waarvan o.a. mijnheer De Wel, werkzaam op Karlec (thans FMC, n.v.d.r.) en later bij Nobels, gedurende vele jaren de stuwende kracht was. De wedstrijden werden gespeeld op de terreinen van Sportkring, Excelsior en de Flandria op Vijfstraten. Om enkele personeelsleden van Janssens en Verbreyt de gelegenheid te geven te voetballen, werden die bij Nobels gevoegd en die ploeg kwam op onder de naam van Noveja. Deden nog mee: Karlec, Nico, de Politie, de bakkers, de beenhouwers en Belpaire. De laatste drie ploegen zijn na de oorlog niet meer opgekomen. Van Peeters en van Scheerders was toen nog geen sprake. In 1946 werd een regelmatige competitie afgewerkt, uitlopend op het terrein van Nobels aan de Heistraat. De eerste kampioen na de oorlog was Janssens S.C..*"

Onze dank voor deze bijdrage en tevens excuses voor de uitgestelde opname.

Dezelfde lezer meldde ons dat onder de foto van de politie-atletiekploeg, die wij publiceer-

den op pagina 365 van vorig nummer, een naam ontbreekt. Ook lezers Alois Colyn en Willy Van Croonenburg merkten dit op. Zij gaven ons alle drie de naam van de atleet, achteraan in het midden, namelijk René Smet. Willy Van Croonenburg wist ons ook te zeggen dat de geknielde persoon, tweede van rechts en aangeduid met een vraagteken, een veldwachter van Beveren moet zijn geweest.

Lezer Eric Fels gaf ons ook een aantal correcties en aanvullingen. Bij de foto op pagina 354 is de jongeman, staande als tweede van rechts aangeduid met een vraagteken. Het zou hier gaan om Bart Heremans. Ook onder de foto van basketbalclub Breydelboys op pagina 364 zit als derde van rechts een naamloze speler. Hij heet Raf De Meulenaere. Verder enkele naamcorrecties: Eddy Van Gerrewey, William De Vrij, Franz-Josef Meyfroyt en Guido Goossens.

Op pag. 289 van deel 7 meldt een lezer dat de naam Paul De Witte onder de foto moet worden vervangen door Raf De Witte.

Tenslotte gaf lezer Leslie Wauman ons door dat bij de foto op pagina 349 van de dames Vrolijke Schutters niet Godelieve Malfliet de koningin was, maar wel Lutgarde Rumes.

De redactie dankt opnieuw zijn aandachtige en trouwe lezers.

